

RESURSE SPIRITUALE

TOAMNA 2001

Dezvoltarea viziunii pentru noul mileniu

- Gary L. McIntosh** **Privește înapoi, avântă-te înainte** 2
Oare puternica atracție spre viitor va determina biserica să nu țină seama de trecutul ei?
- John C. Maxwell, Ron F. McManus** **Cum să transformăm viziunea în realitate** 5
Chiar și atunci când pastorii au o viziune pentru biserica lor mai sunt multe de făcut până să vadă viziunea împlinită.
- Tommy Barnett** **Cum să te rogi pentru viziune** 10
Este Duhul Sfânt partenerul tău de rugăciune atunci când cauți viziunea pentru biserica ta?
- Steven R. Mills** **Dezvoltarea viziunii într-o biserică mai mică..14**
Iată câțiva pași pentru inițierea schimbării și comunicarea viziunii într-o biserică mai mică.
- Richard D. Dobbins** **Priorități pentru păstori** 19
Descoperă care sunt cele mai importante lucruri din viața unui slujitor al lui Dumnezeu.

De asemenea, înăuntru . . .

- Donald A. Lichi** **Ajutorarea oamenilor în biserică (Partea 1)** .. 22
- Douglas A. Oss** **Darurile spirituale în biserică de astăzi (Partea a 2-a)**..... 24
- Schițe de predică** 26

Trăim într-o vreme a suspiciunii. Politicienii, agențiile de știri și propriile noastre experiențe nefericite din trecut, ne-au convins de adevărul că nu putem găsi multe lucruri în care să putem avea încredere. Lipsa de integritate pare mai mult regula decât excepția. La suspiciune mai putem adăuga rata schimbărilor care se accelerează tot mai mult pe zi ce trece. Schimbările cuprind toate domeniile activității umane, de la vârful de lance al comunicării electronice, până la cele mai conservatoare instituții umane, vedem cum schimbările aduc noi forme și exprimări care produc derută și nesiguranță. Ne întrebăm speriați, Quo Vadis Ecclesia? Întotdeauna se îndreaptă Biserica? Mai suntem relevanți pentru problematica omului secolului 21? Mesajul nostru răspunde nevoilor omului de azi?

Analizate de aproape, bisericile creștine de azi se află parcă într-o mișcare de derivă de la misiunea lor fundamentală, aceea de a schimba lumea. Ne îndepărtăm de la Marea Trinitate, eșuând în programe și filozofii ale lucrării care de multe ori n-au nimic comun cu porunca Domnului Isus Hristos.

Am constatat că dincolo de specificul cultural, bisericile de azi suferă în general de aceleași boli, care fac ca ele să se miște în derivă și nu într-o înaintare planificată după un itinerar și cu o țintă precisă. Într-un efort de a identifica răul – primă condiție a eliminării lui – voi prezenta în continuare câteva dintre motivele acestei „derive“.

1. *Biserica are prea multă mulțumire de sine.* Biserica de azi se complăce în situația unde se găsește, fiind tot mai lipsită de sensibilitate față de nevoile societății aflate în continuă schimbare, și tot mai indiferentă de misiunea sa.

2. *Un al doilea motiv al derivei, este conducerea bisericii.* John C. Maxwell descrie cinci niveluri la care poate ajunge un lider, și anume: nivelul poziției, al permisiunii, al realizărilor, al reproducerii și al simbolului. Din păcate, cei mai mulți pastori se opresc la treapta a doua a creșterii lor ca lideri, cea a permisiunii. Unii cercetători consideră că 90% dintre pastorii de azi se mulțumesc să rămână pe această treaptă, motiv pentru care biserica lor nu crește mai mult

de 200 de persoane, devenind o biserică de familie, unde se preamăresc relațiile frățești.

3. *Viziunea bisericii este și ea un motiv al derivei misiunii bisericii de azi.* Am putea spune că lipsa ei este mai degrabă regula decât excepția. Cele mai multe din bisericile noastre nu-și definesc nici măcar declarația misiunii lor. Nu știm nici măcar de ce existăm ca biserică. Biserica pe care o păstoresc și-a formulat astfel declarația misiunii sale: *Să aducem oameni la Isus Hristos, făcându-i membri în familia Sa, ajutându-i apoi să se maturizeze, devenind asemenea lui Isus Hristos; să-i echipăm pentru lucrarea din biserică și viața de misiune din lume, pentru ca Numele lui Isus Hristos să fie preamărit.* Cuvintele-cheie ale misiunii noastre sunt: *evangelizare, calitatea de membru al bisericii, maturizare, misiune, închinare.*

O biserică însă are nevoie de viziune. Fără viziune poporul lui Dumnezeu pierde. Aș adăuga eu, se autodistrug. Formularea viziunii trebuie să pornească de la pastorul bisericii, ea trebuie să izvorască din relația acestuia cu Dumnezeu.

4. *Lipsa unei comunicări suficient de bune în comunitate duce și ea la deriva bisericii de la misiunea ei.*

5. *Un alt motiv al derivei este eșecul liderilor de a prevedea obstacolele din calea împlinirii misiunii și viziunii lor.* Aici aș aminti doar două: birocrăția și sabotorii lucrării lui Dumnezeu.

6. *Lipsa unor victorii pe termen scurt.* De foarte multe ori ne fixăm viziuni de termen lung care obolesc așteptările bisericii. Trebuie prevăzute victorii de termen scurt pentru a întreține entuziasmul și avântul bisericii.

7. *Putem greși apoi declarând victoria prea repede.* Lipsa de substanță a unei victorii declarate mai mult pe hârtie decât în realitate, poate la rândul ei să demoralizeze biserica. Cu siguranță victoria trebuie raportată bisericii pentru a se bucura de ea. O victorie nu poate fi administrată dacă ea nu este condusă de o conducere serioasă și care are o filozofie profund biblică a modului ei de conducere.

Pastor Petru Lascău

RESURSE SPIRITUALE

Revistă publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL

Str. Ady Endre, nr. 33, 3700 Oradea, România

Tel. (059) 136264, (094) 624236, Fax (059) 447180

E-mail: liferom@rdslink.ro, Web site: www.liferomania.ro

Colectivul de redacție

Redactor șef: *Bill L. Williams*

Editor: *Luca Crețan*

Traducător și tehnoredactor: *Ionel Socaciu*

ISSN 1454 – 1750

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din ENRICHMENT—un jurnal pentru lucrătorii creștini publicat de organizația Assemblies of God, SUA.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 10.000 lei și această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. 874.1/ROL al lui LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la BCR Oradea.

Pe măsură ce înaintăm cu pași repezi în secolul al XXI-lea, este important să privim înapoi ca să descoperim valorile esențiale care dau semnificație lucrării noastre și, în același timp, să ne avântăm înainte pentru a cuceri noi oportunități.

PRIVEȘTE ÎNAPOI, AVÂNTĂ-TE ÎNAINTE

DE GARY L. MCINTOSH

Pe vremea când Australia era o națiune nou formată, conducătorii ei au ales o stemă care să le reprezinte țara. Două animale – un kangur și un emu – stau fiecare de o parte și de alta a stemei. Aceste două animale au fost alese pentru două trăsături comune unice – deși atât kangurul cât și emulul își întorc capul și aruncă o privire înapoi ca să se orienteze, ei se deplasează întotdeauna înainte. Chiar dacă cele două animale sunt foarte iuți de picior, nici unul dintre ele nu poate merge cu spatele înainte. Întemeietorii Australiei au vrut ca țara lor să fie reprezentată de ceva care să meargă mereu înainte, niciodată înapoi. Cu alte cuvinte, kangurii și emulii privesc înapoi, dar se avântă înainte.

Pe măsură ce înaintăm în secolul al XXI-lea este important să privim înapoi ca să descoperim valorile esențiale care dau semnificație lucrării noastre, și, în același timp, să ne avântăm înainte pentru a cuceri noi oportunități. Din nefericire, atracția puternică a viitorului ne poate face să trecem cu vederea trecutul. Atunci când privirea înapoi promovează mentalitatea „leucoplastului“ (să faci orice pentru a menține biserica unită și a privi înapoi la vremurile bune de odinioară pentru rezultate și pentru confirmarea justeții deciziilor luate atunci), a privi înapoi nu este un lucru bun. Dacă privirea spre trecut duce doar la o încercare de-a ne remodela slujirea după tiparele din trecut, suntem sortiți eșecului în secolul XXI. Pe scurt, trecutul există ca să ne amintim de el, nu să-l retrăim.

Cu toate acestea, de multe ori este necesar să privim înapoi, dacă vrem să punem bazele unui viitor și ale unei viziuni puternice. Martin E. Marty, istoriograf al bisericii în cadrul Universității din Chicago, numește acest lucru „găsirea în trecutul nostru a unui viitor utilizabil“. Este posibil ca Iosua să fi crezut că cel mai bun viitor este un trecut bun. Relatarea la care mă refer o găsim în Iosua 4:1-24. După ce poporul lui Israel a trecut Iordanul, Domnul i-a vorbit lui Iosua și i-a poruncit să ia din râu 12 pietre și să facă din ele un semn de aducere aminte. După ce pietrele au fost

așezate în Ghilgal, Iosua le-a explicat israeliților motivul pentru care acestea au fost așezate acolo. El a înțeles că valorile esențiale ale trecutului sunt cruciale pentru a planifica un viitor nou. Astfel, Iosua a poruncit poporului ca, ori de câte ori vor trebui să ia decizii cu privire la direcția în care să meargă, să privească în trecut pentru a-și descoperi valorile fundamentale.

În zilele noastre se vorbește mult despre definirea valorilor esențiale ale unei biserici. Cu toate acestea este greșit să credem că ne putem crea propriile valori din nimic. De fapt, ne descoperim valorile privind la trecut, așa cum și poporul Israel privea înapoi ca să-și reaprindă focul propriilor valori. Cum se poate face acest lucru? Iată câțiva pași care îi vor ajuta pe conducători să privească înapoi și să se avânte înainte.

ONOREAZĂ TRECUTUL

Odată un om înțelept a făcut următorul comentariu: „Trecutul ne învață, prezentul ne testează, iar viitorul ne răsplătește.“ Cu excepția cazului în care ești fondatorul unei biserici, tu construiești pe temelia altora. Numai datorită dedicării, sacrificiului și dragostei lor pentru Hristos, biserica voastră e ceea ce este astăzi. Respectă-i și cinstește-i pe conducătorii, păstorii, lucrătorii din trecut, care au zidit cu credincioșie biserica voastră. Uită-te și vezi ce lecții ar putea fi învățate de la conducătorii și din lucrările anterioare. Când privești în trecut, pune-ți întrebări de genul: „Care sunt, de fapt, valorile la care ține biserica noastră?“, „Ce anume i-a însușit în trecut pe credincioșii noștri?“ Răspunsurile la aceste întrebări vor scoate în evidență valorile pe care biserica voastră le îmbrățișează în mod natural.

EXPRIMĂ-ȚI APRECIEREA FAȚĂ DE FORMELE DE SLUJIRE ANTERIOARE

De-a lungul anilor, prioritățile și nevoile se schimbă. Unele forme vechi de slujire își pierd eficiența și apar altele noi. Pentru Statele Unite Școala Biblică de Vacanță (ȘBV) este un exemplu. În anii '50 ȘBV era o metodă eficientă de-a evangheliza copiii și tinerii.

Aproape fiecare biserică avea o formă de ȘBV, însă aproape nici o biserică nu avea un grup de credincioși care să-i ajute pe cei care suferă din cauza divorțului. În prezent în Statele Unite lucrurile s-au inversat – eficiența multor programe de ȘBV a scăzut datorită numeroaselor activități care stau la dispoziția copiilor, însă bisericile au tot mai multe grupuri de credincioși care să-i ajute pe cei care suferă din cauza divorțului.

Noi nu „instalăm“ valori noi în oamenii noștri. Valorile sunt un lucru pe care oamenii noștri trebuie să și le însușească în totalitate și, pentru a le păstra, au nevoie de o anumită predispoziție. Exprimându-ne aprecierea pentru valorile fundamentale ale formelor de slujire anterioare, ni-i vom păstra pe oamenii atrași de aceste valori. Află care sunt formele de slujire binecunoscute din istoria bisericii voastre. Începe să-ți exprimi aprecierea pentru acele forme de slujire și pentru oamenii care au slujit în ele. Acest lucru este foarte important atunci când îți planifici să restructurezi sau să înlocuiești o anumită formă de slujire. Fă-i să știe că tu înțelegi locul pe care îl are o lucrare în biserica voastră și în inimile lor.

SUBLINIAZĂ PRINCIPIILE ȘI VALORILE BIBLICE

Metodele nu sunt de lungă durată, ci numai valorile care le-au creat și le-au susținut. Atunci când amintești lideri și lucrări din trecut, pune accentul pe valorile fundamentale. De exemplu, valorile fundamentale care au stat la baza Școlilor biblice de vacanță au fost evanghelizarea și dragostea lor pentru cei pierduți. Atunci când menționezi Școlile biblice de vacanță, scoate în evidență dedicarea bisericii față de evanghelizare și dragostea ei pentru cei pierduți. Gândește-te la fiecare lucrare care trebuie schimbată și identifică valorile biblice care o motivează. Învață și predică Scriptura, valorile și principiile de bază, care trec dincolo de timp și care rămân valabile.

PREZINTĂ NOILE LUCRĂRI CA O CONTINUARE A CELOR DIN TRECUT

Viața poate fi înțeleasă numai privind înapoi, însă ea trebuie trăită privind

înainte. Sau, după cum spune un vechi proverb chinezesc: „Este scris că cei ce nu merg înainte merg înapoi“. Pe măsură ce avansăm în noul mileniu, vor apărea lucrări și metode noi.

O dată stabilite valorile esențiale, tot ce nu vine în sprijinul acestor valori trebuie schimbat. Atunci când oamenii se vor plânge: „Noi nu am mai făcut așa ceva până acum!“, amintește-le următorul principiu: „Dacă acest lucru nu face parte din valorile noastre esențiale, atunci poate fi negociat oricând.“

Clădind pe aceste trei trepte pe care tocmai le-am menționat vei putea aborda lucrarea ca pe o „continuare“ a lucrărilor din trecut. De exemplu, dacă vrei să inițiezi un nou serviciu de închinare, nu îl prezenta ca fiind înlocuitorul unui serviciu mai slab, care nu poate împlini nevoile bisericii. Mai degrabă concentrează-te asupra uneia dintre valorile voastre fundamentale, aceea de-a atrage cât mai mulți oameni.

ARATĂ MODUL ÎN CARE NOILE METODE DUC MAI DEPARTE VALORILE TRECUTULUI

Una dintre bisericile în care am lucrat a dorit să suspende întâlnirea de rugăciune din timpul săptămânii și începea una de lucru pe grupuri mici.

În procesul de obținere a acordului adunării pentru noua lucrare în grupuri mici, păstorul și liderii bisericii i-au ajutat pe oameni să înțeleagă că scopul (valoarea) întâlnirii din cursul săptămânii era rugăciunea. Ei au subliniat faptul că fondatorii bisericii au fost convinși că rugăciunea era temelia principală pentru eficiența bisericii. Treptat, liderii bisericii au demonstrat adunării că noua lucrare pe grupuri mai mici urma să fie clădită pe temelia fondatorilor și că mai mulți oameni se vor ruga dacă vor exista mai multe întâlniri pe grupuri, în diferite zile ale săptămânii. Adunarea a fost de acord să încerce. După o lună de zile, participarea în grupurile mici s-a

triplat față de cea din cadrul serviciului de rugăciune din timpul săptămânii.

ASIGURĂ-I PE OAMENI DE DEDICAREA TA FAȚĂ DE VALORILE ESENȚIALE ALE BIBLIEI

Fă-ți timp pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă că „forma“ este cea care se schimbă, nu valorile fundamentale. Pune accentul pe principiile din 1 Corinteni 9:19-23, și arată-le cum lucrarea ta devine „tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii din ei“. Continuă să subliniezi mai degrabă principiile biblice ale trecutului, decât formele acestuia, explicând în ce fel noile forme pot duce mai departe vechile valori.

ASCULTĂ ȘI IUBEȘTE

Dacă ai de gând să faci o schimbare majoră, ai nevoie de cel puțin un an ca să treci prin etapele de mai sus. Liderii eficienți le acordă oamenilor timp ca să-și împărtășească sentimentele, să-și exprime frustrările și să se obișnuiască cu noile forme. Este mai important să le pui la dispoziție întâlniri în grupuri mai mici, în care câțiva oameni să poată pune întrebări, decât întâlniri cu întreaga adunare. Fii gata să te întâlnești în particular cu anumiți oameni care vor să-și exprime părerea în legătură cu schimbarea preconizată.

COMUNICĂ FAPTUL CĂ TRADIȚIILE SUNT CEL MAI RESPECTATE ATUNCI CÂND SUNT DUSE MAI DEPARTE DE LUCRĂRI NOI

Cele mai multe biserici au o masă a Cinei Domnului. Pe multe dintre ele sunt gravate două expresii diferite, cu accente diferite. Acestea sunt: „În amintirea Mea“ și: „Până la venirea Lui“.

Cina Domnului este o tradiție vie pentru că ea ne duce în trecut – În amintirea Mea – și în viitor – Până la venirea Lui. Ne ajută să ne amintim de jertfa Domnului Isus în locul nostru și, în același timp, ne îndeamnă să privim

cu nădejde spre venirea Lui.

Există tradiții moarte și tradiții vii. Cele moarte vor continua să fie amintite, dar vor avea foarte puțin impact asupra vieților și oamenilor de azi. Tradițiile vii continuă prin sublinierea valorilor istorice care însoțesc lucrările din prezent. Cele mai trainice tradiții sunt cele care arată spre viitor prin intermediul lucrărilor eficiente care au un impact asupra oamenilor din zilele noastre.

FII RĂBDĂTOR

Înțelege că în zonele urbane și suburbane ale Statelor Unite este nevoie, de obicei, de 5-7 ani ca să schimbi direcția unei biserici existente. În zonele rurale este nevoie de 10-12 ani și, uneori, de un timp și mai îndelungat.

Liderii secolului XXI ar trebui să fie atenți să-și formeze o perspectivă pe termen lung. Dacă nu vom putea face anul acesta atât cât am sperat, în următorii 5 ani vom face mai mult decât ne-am fi putut gândi.

ÎNCREDE-TE ÎN DUMNEZEU CĂ EL VA GĂSI O CALE PRIN CARE TOATE ACESTEA VOR FI POSIBILE

Bine spunea vechea cântare: „O, Dumnezeu, ajutorul nostru în vremurile trecute, nădejdea noastră pentru anii care stau să vină“. Ce cuvinte mai potrivite ar putea rămâne în mintea liderilor bisericii secolului XXI? Atâta timp cât îl iubim pe Dumnezeu și poporul Său, El ne va ajuta să-i îndrumăm în lucrări eficiente în noul mileniu. ☞

Gary L. McIntosh este profesor de Lucrare și Conducere Creștină la Talbot School of Theology, Biola University, La Miranda, California, și președinte al organizației The McIntosh Church Growth Network.

*„Cu toate că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor; ca să câștig pe cei mai mulți...
Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea.“*

Pavel, în 1 Corinteni 9:19,23

INTERVIU CU JOHN C. MAXWELL ȘI RON F. MCMANUS

Cum să transformăm viziunea în realitate

Conducerea pastorală este deficitară în dezvoltarea unei viziuni pentru biserica locală. Fără o viziune, biserica nu va crește. De fapt, s-ar putea chiar să descrească, dacă oamenii încep să părăsească biserica respectivă pentru a merge la o altă biserică care are un scop mult mai clar și mai bine definit. Însă chiar și atunci când păstorii au o viziune pentru bisericile lor, trebuie muncit foarte mult pentru ca viziunea să devină realitate. Modul în care păstorii își comunică viziunea este determinantă pentru felul în care credincioșii vor colabora cu ei la împlinirea acestei viziuni. Adunarea va trebui, de asemenea, să-și evalueze slujirea în lumina acestei viziuni. Pentru ca biserica să continue să fie eficientă în evanghelizarea comunității locale și în transformarea viziunii în realitate s-ar putea să fie nevoie și de unele schimbări.

Enrichment a rugat doi pastori de succes – John C. Maxwell, fondatorul organizațiilor INJOY, Inc. și EQUIP, și Ron F. McManus, președintele lui EQUIP, a căror lucrare constă în pregătirea pastorilor și a liderilor – să discute rolul pastorilor în dezvoltarea și implementarea viziunii în bisericile lor. Ei oferă sfaturi practice pentru pastorii care doresc să primească de la Dumnezeu o viziune înnoită pentru bisericile pe care le păstoresc.

JOHN C. MAXWELL

RON F. MCMANUS

DEFINIȚI VIZIUNEA ȘI IMPORTANȚA EI ÎN LUCRARE.

MAXWELL: Viziunea este o imagine a unui viitor dorit; o imagine a ceva ce încă nu posed momentan, dar este ceva ce vreau să văd și să experimentez; un lucru care vreau să fie experimentat și de oamenii pe care îi conduc. Atunci când păstorul și biserica sa au o viziune, ei își vor focaliza toată energia, timpul, banii și personalul pentru împlinirea viziunii respective.

MAI PUȚIN DE 5% DIN PAS- TORI AU DE FAPT O VIZIUNE CLAR FORMULATĂ. CE IMPACT ARE ACEST LUCRU ASUPRA BISERICII LOCALE?

MCMANUS: Versetul din Scriptură care spune: „Când nu este nici o viziune, poporul pierе“ (Proverbe 29:18; KJV) are două aspecte. În lipsa unei viziuni comunitatea noastră va pieri fără Hristos, dar, pe de altă parte, în lipsa unei viziuni și biserica va pieri.

Bisericile ai căror membri se luptă unii cu alții și-au pierdut viziunea pentru oamenii pierduți. Fără o viziune, oamenii și bisericile devin egocentrice. Oamenii încep să-și caute greșeli unii altora și biserica se autodis-truge. Viziunea este un lucru fără de care pastorii și biserica nu-și pot permite să trăiască.

MAXWELL: Ori de câte ori o biserică se ceartă pentru lucruri mărunte, poți fi sigur că oamenii aceia nu au o imagine clară a ceea ce trebuie să fie.

În conferințele mele pentru lideri, pastorii mă întrebă dese-ori: „Aveți vreo viziune pentru biserica mea?“ Ei ar dori să le arăt direcția în care trebuie să meargă și modul în care trebuie să arate bisericile lor. Întotdeauna mă întristez când sunt întrebat așa ceva.

Fără o viziune oamenii aflați în poziții de conducere vor pieri. Nu numai că îți vei pierde oamenii, îi vei pierde și pe cei care se află în poziții de conducere – vei pierde totul. De multe ori când oamenii părăsesc bisericile credem că este vorba despre o problemă doctrinală, dar, de cele mai multe ori, este vorba de o problemă de conducere. Celor mai mulți pastori le

este dificil să-și contureze o viziune, dar viziunea este o calitate indispensabilă unui lider. Chemarea noastră pentru oameni este să le oferim speranță. Este un lucru extraordinar să ai tu însuți speranță.

Nu oricine are o viziune este un lider, dar orice lider are o viziune. Când cineva îți spune că ocupă o poziție de conducere, întrebarea firească pentru persoana respectivă este: „Care e viziunea ta?“ Dacă un lider nu poate să-ți prezinte o imagine clară a ceea ce vede

***Când păstorul și biserica sa
au o viziune, ei își vor focaliza
toată energia, timpul, banii și
personalul pentru împlinirea
viziunii respective.***

în viitor, persoana aceea nu este conducătorul organizației respective.

**CE PERICOL EXISTĂ ÎN A AVEA O
VIZIUNE PENTRU CARE PERSOANA
RESPECTIVĂ NU S-A RUGAT ȘI NU
A CĂUTAT SUFICIENT
CĂLĂUZIREA LUI DUMNEZEU?**

MAXWELL: Bill Hybels dă o ilustrație. În medie, un pastor american slujește aproximativ trei ani și jumătate într-o biserică. Pastorul Joe vine în biserică și viziunea sa este ca biserica să meargă spre dreapta. După trei ani și jumătate Joe pleacă și vine pastorul Harry. El vrea ca biserica să o ia la stânga. Prin urmare, cei mai mulți dintre membrii bisericii o iau spre stânga. Pastorul Harry pleacă și el după trei ani și jumătate și vine pastorul Jack. El le spune oamenilor: „Sunteți cei mai confuzi oameni pe care i-am văzut vreodată. Unii dintre voi merg la dreapta, alții la stânga. Noi trebuie să mergem înainte.“ Astfel, în mai puțin de zece ani, în biserică s-au perindat trei pastori cu trei viziuni diferite. Oamenii ajung să fie confuzi și frustrați.

MCMANUS: Un lucru similar se întâmplă atunci când un pastor participă la o conferință. Membrii bisericii încep să se gândească în sinea lor: *Duminica viitoare ne va spune tot ce-a auzit acolo.* Așa se întâmplă, iar ei stau în băncile lor și se gândesc: *O să-i treacă.* Și, într-adevăr, îi trece. În consecință, pastorul își pierde credibilitatea pentru că oamenii aud mereu și mereu același lucru.

CUM POT PASTORII SĂ-ȘI DEZVOLTE O VIZIUNE DATĂ DE DUMNEZEU PENTRU BISERICILE LOR?

MCMANUS: Dacă pastorii vor să aibă o viziune, trebuie s-o primească de la Dumnezeu. Ei trebuie să se roage și să-L caute pe Domnul. Aici începe totul, în inimile lor. Dumnezeu pune ceva în inimile și în duhurile lor, apoi acel ceva devine un lucru pe care trebuie să-l comunice eficient celorlalți conducători, pentru ca aceștia, la rândul lor, să-și poată însuși viziunea.

MAXWELL: Pastorii trebuie să-și găsească locul în comunitatea de credincioși, petrecând timp cu Dumnezeu. Lasă-L pe Dumnezeu să-ți vorbească și să lucreze în tine; fii sincer cu El, spune-I: Doamne, iată ce fac bine și ce nu fac bine; acestea sunt neajunsurile mele, punctele mele forte și darurile mele. De multe ori noi le cerem oamenilor să meargă în afară, când nu

DE CE FALIMENTEAZĂ ORGANIZAȚIILE ÎN EXPERIMENTAREA NOII VIZIUNI

John P. Kotter, Konosuke Matsushita profesor de conducere la Harvard Business School, a scris un articol intitulat „Conducând schimbarea: De ce eșuează eforturile de transformare?”, articol inspirat din experiența câștigată în timp ce a urmărit peste 100 de companii în perioada în care acestea încercau să se transforme în corporații mai eficiente. Aceste eforturi ale conducătorilor respectivi au fost inițiate cu mai multe scopuri: management la cel mai înalt nivel, re tehnologizare, determinarea mărimii potrivite, restructurare, schimbări culturale și relansare. Cu excepția felului în care acest proces a fost numit, scopul a rămas în esență același. Toți doreau să facă schimbări fundamentale cu privire la modul în care afacerea putea fi condusă, ca să se adapteze mai bine unei pieți în continuă schimbare.

În timp ce o parte din eforturile acestor lideri au avut succes, iar altele au eșuat, cele mai multe au ocupat un loc de mijloc, cu o concentrare mai mare asupra treptei inferioare a scalei eficienței lor.

Kotter a tras două concluzii și a identificat apoi opt greșeli pe care le fac astfel de organizații. Prima observație a fost că procesul schimbării este o combinație de mai multe etape care necesită o perioadă de timp relativ lungă. Omiterea unor etape ar putea să grăbească procesul, dar aceasta va compromite în mod sigur rezultatul final. În al doilea rând, el a observat că erorile majore în oricare dintre aceste etape pot încetini progresul acestui proiect și pot anula până și succesele anterioare.

Greșeala nr. 1: Nestabilirea unui sentiment al urgenței suficient de mare

Începerea unui program de transformări necesită cooperarea activă a mai multor indivizi. Kotter susține că mai mult de 50% din companii falimentează în acest prim pas.

Greșeala nr. 2: Necrearea unei coaliții îndrumătoare suficient de puternică

Programele mari deseori încep cu unul sau doi oameni, dar în toate cazurile care au avut succes coaliția conducătoare a continuat să crească cu timpul.

Greșeala nr. 3: Lipsa unei viziuni

În cazurile care nu au avut succes, echipa conducătoare a falimentat să dezvolte o imagine a viitorului care să poată fi comunicată relativ ușor și să fie atractivă pentru persoanele implicate și nu numai.

Greșeala nr. 4: Comunicarea insuficientă a viziunii

În cazul proiectelor falimentare, liderii acestora nu au reușit să folosească toate posibilitățile existente și toate oportunitățile ca să le comunice oamenilor viziunea lor.

Greșeala nr. 5: Neîndepărtarea obstacolelor din calea noii viziuni

Nu toate obstacolele sunt evidente de la bun început. Procesul îndepărtării acestora trebuie să fie continuu.

Greșeala nr. 6: Lipsa planificării și a obținerii unor victorii pe timp scurt

O transformare reală necesită timp, iar efortul reînnoirii își pierde avântul dacă nu există și țeluri care să fie atinse și sărbătorite într-un timp scurt.

Greșeala nr. 7: Declararea victoriei înainte de vreme

Sărbătorirea prematură a victoriei poate pune capăt avântului înainte ca procesul să se fi terminat.

Greșeala nr. 8: Neancorarea schimbărilor în cultura corporației

Schimbarea nu va fi permanentă până ce nu devine „modalitatea în care procedăm noi aici”. Atâta timp cât nu se schimbă normele de funcționare ale diferitelor grupuri din organizație și cultura organizatorică nu este alterată, schimbările vor putea fi abandonate atunci când presiunea care a produs aceste schimbări va fi înlăturată.

Puterea culturii organizatorice a bisericilor locale face foarte dificilă sarcina pastorului de a-și conduce biserica printr-o schimbare majoră, fără să comită unele greșeli asemănătoare cu acestea. Greșeala numărul unu pe lista lui Kotter este de asemenea numărul unu pe lista noastră. Pastorul are un puternic sentiment al urgenței în ceea ce privește schimbarea bisericii, în timp ce membrii bisericii nu îl au decât foarte rar.

am petrecut suficient timp înăuntru. Oamenii nu pot să-ți dea o viziune, dar Dumnezeu poate face lucrul acesta.

Deseori când oamenii au o viziune, ei gândesc în termenii unei viziuni mari – vreau să câștig orașul pentru Hristos. Dar problema multor păstori cu acest tip de viziune este următoarea: ei nu au dezvoltat o strategie pentru a transforma în realitate viziunea respectivă. Pastorul le predică credincioșilor visul și viziunea sa, ei se entuziasmează timp de o săptămână, o lună sau chiar câteva luni, dar nu există nici o strategie clară, nici un plan sau vreun proces care să aibă ca rezultat împlinirea acelei viziuni.

Speranța nu este strategie. Ea merge mână în mână cu viziunea, dar trebuie să avem o strategie și un plan prin care să facem ca viziunea să devină realitate. Mulți pastori nu reușesc să vadă împlinindu-se o viziune de la Dumnezeu pentru că nu au conceput niciodată o strategie pentru împlinirea acelei viziuni.

CUM ÎȘI COMUNICĂ PASTORII VIZIUNEA BISERICII?

MAXWELL: Viziunile mari se comunică de la om la om. Ca pastor, eu îmi prezint viziunea în timp ce iau masa cu persoanele respective. Când am ceva despre care cred că este de la Dumnezeu, primul lucru pe care îl fac, chiar înainte de a-l comunica adunării, este să stau de vorbă cu persoanele cele mai influente din biserică și să le împărtășesc ceea ce cred că mi-a vorbit Dumnezeu. Apoi le ofer timp de gândire și pentru a-mi pune întrebări. De multe ori îmi pun întrebări, iar eu le răspund: „Trebuie să mai meditez la asta. Mi se pare că nu gândesc prea clar aici.“ Alteori, ei vin cu completări pertinente și mă ajută să formulez viziunea într-un mod mai accesibil pentru oameni.

Una dintre legile conducerii este legea acceptării. Oamenii îl acceptă mai întâi pe păstor și abia apoi viziunea acestuia. Toate viziunile încep cu relații. Eu primesc viziunea în timpul

părtășiei mele cu Dumnezeu, iar în timpul părtășiei mele cu oamenii le comunic viziunea. Dacă aceste relații nu sunt ceea ce pot sau ar trebui să fie, atât în ceea ce privește primirea cât și comunicarea, viziunea va fi abandonată.

Când păstorii mă întrebă dacă oamenii vor avea încredere în viziunea lor, le pun două întrebări: „Au ei încredere în conducerea voastră?“ Dacă nu, nici măcar nu încercați să le oferiți o viziune. Iar a doua întrebare este: „V-ați pregătit corect viziunea?“

De ce ar da Dumnezeu unei biserici un om cu multe daruri spirituale, cu multe talente și înstărit din punct de vedere financiar, dacă cel mai important lucru pe care are de gând să-l facă anul viitor această biserică este să-și zugrăvească toaletele?

În momentul în care ajung la amvon ca să-mi prezint viziunea, aceasta nu mai este la același nivel ca și în momentul în care am primit-o de la Dumnezeu; dimpotrivă, a devenit mai mare și mai clară. A devenit o viziune mult mai bună pentru că trupul lui Hristos a completat ceea ce mi-a dat

Dumnezeu. Prin urmare, în momentul în care prezint bisericii viziunea pe care o am persoanele mai influente din biserică au deja încredere în ea. Apoi, după ce oamenii ascultă mesajul meu și încep să se consulte cu persoanele care le pot influența, aceștia sunt deja aliații mei și mă ajută în a comunica bisericii viziunea.

ÎNSUȘIREA VIZIUNII ESTE IMPORTANTĂ PENTRU BISERICĂ.

DE CE?

MAXWELL: Există ceva de spus în ceea ce privește un păstor și o biserică care își formulează o declarație a scopului pe care oamenii și-o însușesc. Își obțin astfel identitatea, scopul și energia din acel loc unic pe care îl ocupă biserica lor în comunitatea în care există. Dacă o anumită biserică și-ar însuși într-adevăr o viziune, următorul pastor care se gândește să vină în acea biserică ar ști care este viziunea acelei biserici și apoi ar putea să-și dea seama dacă aceasta se potrivește cu lucrarea lui. Dacă nu se potrivește, pastorul acela nu ar trebui să vină în biserica respectivă.

DESCRIEȚI TIPUL DE VIZIUNE DE CARE ARE NEVOIE BISERICA PENTRU A AVEA IMPACT ASUPRA SOCIETĂȚII SECOLULUI AL XXI-LEA.

MAXWELL: Dacă biserica vrea să aibă impact asupra lumii care o înconjoară, va trebui să treacă printr-o etapă de „mare renunțare“. Bisericile vor trebui să înceteze să mai fie egoiste și să înceapă să fie relevante. Singura cale prin care o biserică poate deveni relevantă este să iasă din zona ei de confort și să intre în contact cu oameni necreștini. În cultura noastră există o foame reală după lucruri spirituale; oamenii caută ceva spiritual, ceva dincolo de ei. Aceasta este vestea bună. Vestea rea este că oamenii nu găsesc acest ceva în biserică, pentru că în biserică se cântă cântări, se predică, se fac diverse programe și se strânge colecta pentru ea însăși.

Vor exista biserici care vor „renunța” și care vor strânge o minunată recoltă. Vor avea un succes enorm, cum nu a mai experimentat Biserica din timpul apostolilor.

Vor exista și biserici care nu vor renunța și care vor spune: „Acesta este păstorul nostru. Noi îl plătim. Vrem să avem biserica noastră, cântările noastre, băncile noastre în biserică și spațiile noastre de parcare“. Biserica ce nu va renunța la ea însăși va fi uitată și părăsită mai repede decât își vor putea da ei seama.

Biserica nu va rămâne aceeași. Fie va înflori pentru că cineva înțelege vremurile în care trăiește și există, fie se va ofili foarte curând.

MCMANUS: În calitate de creștini trebuie să construim punți între noi și lume. Mulți creștini și-au format o mentalitate de tipul „ei și noi“. Trebuie să ne schimbăm această mentalitate și să aducem lumină într-o lume plină de întuneric.

Biserica ce va avea cu adevărat impact asupra secolului al XXI-lea este biserica ale cărei visuri sunt mai mari decât amintirile sale. Când îi vei auzi pe oamenii din biserica ta spunând: „Îi suntem recunoscători Domnului pentru trecut și pentru ceea ce a făcut în mijlocul nostru, dar Dumnezeu are lucruri extraordinare pentru noi în viitor“, să știi că visurile lor sunt mai mari decât amintirile.

CE PĂRERE AVEȚI DESPRE PĂSTORII CARE AU O VIZIUNE, DAR NU O VĂD ÎMPLININDU-SE?

MAXWELL: Există foarte mulți păstori care au o viziune, dar pe care nu au văzut-o încă transformându-se în realitate. Amintiți-vă că în momentul în care Dumnezeu ne dă o viziune, noi nu avem la îndemână resursele necesare pentru a o împlini. Nu avem oamenii, banii, cunoștințele sau oportunitățile necesare. Așa că, la început, tot ceea ce avem este viziunea însăși. În această etapă Dumnezeu așteaptă să începem să umblăm în ascultare de visul pe care ni l-a dat El.

De obicei se întâmplă următorul lucru: noi spunem: „De îndată ce voi avea câțiva oameni care să mă ajute, voi face cutare lucru...“; sau: „De îndată ce găsesc pe cineva care este gata să se sacrifice, voi face cutare lucru...“ Cu alte cuvinte, deseori noi așteptăm să avem mai întâi resursele și apoi să acționăm.

Hrănirea celor 5.000 de oameni este un exemplu al modului în care Isus vrea să acționăm. Când ucenicii au venit la El și I-au cerut să se ocupe de

însăși, în cazul cel mai fericit, că dispun de jumătate din resurse. Resursele necesare pentru finalizarea visului vor veni în timp ce faci ultimii pași în această direcție.

Gândiți-vă la acest lucru. De ce i-ar trimite Dumnezeu pe oameni în bisericile noastre, dacă nu avem un vis mareț? De ce ar da Dumnezeu unei biserici un om cu multe daruri spirituale, cu multe talente și înstărit din punct de vedere financiar, dacă cel mai important lucru pe care are de gând să-l facă această biserică este să-și zugrăvească toaletele anul viitor? Aceasta este o administrație proastă. Deci, Dumnezeu ne dă resurse în funcție de visurile noastre și de ascultarea noastră. Mai mult, El nu ne dă aceste resurse până când nu începem să umblăm în ascultare.

Pastori, care aveți un vis și care umblați în ascultare, dar nu aveți încă resursele necesare, nu vă îngrijorați! Continuați să umblați în ascultare. Dumnezeu nu a dat niciodată cuiva un vis pe care El să nu vrea să-l transforme în realitate. Și, de asemenea, El nu a dat niciodată o viziune care să poată fi realizată dintr-o dată. Deci fiți gata să faceți primii pași, să fiți ascultători și să-L vedeți pe Dumnezeu împlinind visul acela în viața voastră. ☞

BIBLIOGRAFIE RECOMANDATĂ

Maxwell, John C., *Dezvoltă liderul din tine*, Amaltea, București, 1997.

Maxwell, John C., *Cele 21 de legi incontestabile ale conducerii*, Life Publishers România, Oradea, 2000.

Când îi vei auzi pe oamenii din biserica ta spunând: „Îi suntem recunoscători Domnului pentru trecut și pentru ceea ce a făcut în mijlocul nostru, dar Dumnezeu are lucruri extraordinare pentru noi în viitor“, să știi că visurile lor sunt mai mari decât amintirile.

această problemă, Isus le-a spus: „Dați-le voi să mănânce.“ Dumnezeu nu lucrează până nu facem noi primul pas. Dumnezeu ne dă viziunea, apoi El așteaptă să umblăm în ascultare. În timp ce vom face acest lucru, vor veni și resursele necesare. Dacă jumătate din visul meu este împlinit, asta

John C. Maxwell, D.Min., este un fost pastor și fondator al organizațiilor INJOY Inc. și EQUIP, Atlanta, Georgia, SUA.

Ron F. McManus este un fost pastor și prezbiter al Assemblies of God. El este actualul președinte al organizației EQUIP, Atlanta, Georgia, SUA.

ÎN TIMPUL MARILOR TREZIRI SPIRITUALE DIN TRECUT, RUGĂCIUNEA A FOST PARTEA DIN FAȚĂ, CENTRUL ȘI CIRCUMFERINȚA VIEȚILOR OAMENILOR SFINȚI ȘI EVLAVIOȘI CARE AU CONDUS ACESTE TREZIRI.

Viziunea este o parte vitală din mine. Nu sunt sigur când anume am descoperit viziunea, dar știu că este un proces interminabil. Viziunea este un dar continuu al Duhului Sfânt. Vederea este un lucru; viziunea este cu totul altceva. Viziunea ne oferă capacitatea de a privi la distanță, în viitor împreună cu Dumnezeu, de-a vedea ceea ce vede El și de a discerne ce Îl preocupă, ce are pe inimă. Pentru ca cineva să fie eficient în viață, inima persoanei respective trebuie să rămână sincronizată cu inima lui Dumnezeu. Ce vede Dumnezeu? Mulțimi de oameni care se află în valesa deciziilor și nenumărați oameni fără Dumnezeu și fără speranță.

Viziunea mea s-a născut în biserica tatălui meu; mi-am însușit-o, nu am învățat-o. Herschel Barnett a avut o inimă mare, și planurile lui de a extinde Împărăția au fost mai prețioase decât însăși viața sa. Tot ceea ce a făcut a fost susținut în rugăciune. Cântecul „Fii Tu viziunea mea“, ce se cântă foarte rar în zilele noastre, descrie cel mai bine lucrarea tatălui meu.

Fii Tu viziunea mea, Domn al inimii mele –

Să nu fii altceva pentru mine decât ceea ce ești;

Fii Tu cel mai frumos gând al meu, indiferent dacă este zi sau noapte –

Fie că sunt treaz, fie că dorm, prezența Ta să fie lumina mea.

În vocabularul tatălui meu, cuvântul viziune era scris cu V mare. Aceasta era persoana Duhului Sfânt, sinonimă cu o pătrundere și o înțelepciune dumnezeiască.

Duhul Sfânt este partenerul meu de rugăciune care mă ajută să caut viziunea pentru biserica mea. Din ziua în care Duhul Sfânt a devenit principalul meu păstor, învățător și partener de rugăciune, am experimentat o adevărată revoluție spirituală. El a făcut ca

rugăciunea să devină intimă și personală. A început procesul de renovare a întregii mele vieți interioare. Este una să știi despre Duhul Sfânt atunci când te rogi și este alta să Îl cunoști pe El. Când Duhul Sfânt a devenit real, rugăciunea a devenit o prioritate și obișnuitul a devenit extraordinar.

În rugăciunea noastră pentru viziune suntem limitați doar de resursele Sale nelimitate. Noi suntem total dependenți de Dumnezeu care este resursa noastră. În timpul momentelor de rugăciune, vom simți nevoia urgentă a prezentului. Prin rugăciune vom înțelege, de asemenea, că fără rugăciune suntem fără putere în impactul nostru asupra unei societăți pierdute.

Rugăciunea este un eveniment gramat, zilnic și, de asemenea, și un flux continuu. Dumnezeu este clar atunci când spune că trebuie să învățăm să stăm liniștiți, să ne facem timp să fim sfinți și să medităm la cuvântul Său zi și noapte. Există azi o multitudine de formule de succes referitoare la rugăciune și la treziri. Dar în marile treziri din trecut, rugăciunea a fost partea din față, centrul și circumferința vieților oamenilor sfinți și evlavioși care le-au condus.

Putem învăța multe lecții de viață, uitându-ne la un copac. Frumusețea lui, frunzișul și înmugurirea sa din timpul primăverii fac parte din unicitatea acestuia. Referindu-se la omul fericit și binecuvântat, psalmistul a scris că acesta „este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe duce la bun sfârșit“ (Psalmul 1:3).

Copacii au căpătat o tot mai mare semnificație în ultimul timp – probabil pentru că îmbătrânesc și experimentez o preocupare tot mai mare față de multiplicare, până la venirea Lui. Când eram păstor în Davenport, Iowa, împreună cu soția mea am construit o casă. Într-o zi am plantat un copăcel în curtea din fața casei. L-am udat, l-am

îngrijit și am urmărit cum se transforma într-un copac mare. De multe ori când vizitez orașul Davenport, trec cu mașina pe lângă fosta noastră casă, ca să privesc magnificul copac. Cu toate acestea, nu mă voi bucura niciodată de luxul de a sta la umbra acestui copac. Altcineva se bucură de umbra lui și de schimbările acestuia în funcție de anotimpuri. Dar, atâta timp cât voi trăi, voi ști că eu am plantat copacul acela.

În prezent noi trebuie să plantăm copaci la umbra cărora s-ar putea să nu stăm niciodată. Acest lucru va avea însă impact asupra celor care vin după noi. S-ar putea să avem deja o viziune pentru trezirea spirituală, dar oare plantăm sămânța trezirii care să aibă impact asupra generațiilor viitoare?

1 Cronici 22:1-5 ne prezintă un alt concept de rugăciune pentru viziune. Avem noi viziunea și inima de a pregăti ceva ce s-ar putea să nu experimentăm vreodată? David era un om bătrân, dar a întocmit planul unei case a lui Dumnezeu în care nu avea să intre niciodată:

„Și David a zis: «Aici să fie Casa Domnului Dumnezeu, și aici să fie altarul arderilor de tot pentru Israel.» David a strâns pe străinii din țara lui Israel și a însărcinat pe cioplitorii de piatră să pregătească pietre cioplite pentru zidirea Casei lui Dumnezeu. A pregătit și fier din belșug... Casa care va fi zidită Domnului trebuie să fie de mare faimă... de aceea vreau să-i pregătesc cele de trebuință pentru construirea ei. Și David a făcut mari pregătiri înainte de moarte.“

Măreția unei persoane poate fi evaluată în felurite moduri. Unul dintre ele este acesta: Există persoane care plantează copaci la a căror umbră nu vor sta niciodată. Este mare lucru să facem pregătiri pentru viitor. Mulți predicatori mari din trecut nu au făcut acest lucru. Biserici mari, cum ar fi Biserica Metropolitană din Philadelphia și New York, au găzduit cândva mii de oameni; astăzi, nici una dintre ele nu

DE TOMMY BARNETT

Cum să te rogi pentru VIZIUNE

*Din ziua
în care
Duhul Sfânt a
devenit principalul
meu păstor,
învățător și partener
de rugăciune,
am experimentat o
adevărată revoluție
spirituală. El a făcut
ca rugăciunea să
devină intimă și
personală.*

mai există. Unul dintre cei mai mari evangheliști care avea darul vindecării a provocat nenumărate treziri spirituale pe vremea când eram la școala biblică. Oameni din toată lumea veneau să fie martori la lucrările lui; astăzi aproape că nu se mai vede nimic din lucrarea lui. Charles Spurgeon a fost predicatorul predicatorilor. El a predicat trezirea spirituală, iar mesajele lui au împânzit lumea. Scrierile lui continuă să aibă impact asupra multor oameni. La un moment dat, oamenii veneau cu miile la închinare în biserică lui; astăzi, doar câțiva mai merg acolo duminică dimineața, iar veniturile unei mici librării contribuie la întreținerea clădirii. De ce? Aceste biserici nu au reușit să se multiplice, să continue să crească. Deși cele mai multe au strâns o recoltă de oameni, care au devenit credincioși și au crescut spiritual pentru slava lui Dumnezeu, ele și-au pierdut viziunea pentru viitor și, în consecință, și-au pierdut eficiența.

America a devenit o națiune seculară. Temeliile noastre se năruie. Dacă a fost vreodată nevoie de trezire, acum această nevoie este și mai mare. Va veni ea? A ocolit Dumnezeu America? Referindu-se la viziunea lui Dumnezeu pentru Israel, Habacuc a scris: „Dacă zăbovește, așteapt-o” (Habacuc 2:3).

Dumnezeu încă vorbește prin cuvântul Său celor care sunt gata să-l asculte cu inimile lor. Uneori, s-ar putea să ne simțim copleșiți de răutatea și de influențele rele din jurul nostru. S-ar putea să ne întrebăm: *Oare va veni trezirea spirituală? Vor înflori bisericile din nou*

și vor rămâne ele puternice în generațiile viitoare? Va accepta poporul nostru responsabilitatea dată de Dumnezeu de a se ruga, de a fi o mărturie și de a se închina? Am eu și biserica mea o viziune pe care s-o așteptăm să se împlinească, aceea de a planta un copac al trezirii, prin credincioșie și rugăciune constantă? Suntem gata să plătim prețul pe care îl cere Dumnezeu pentru o trezire spirituală pe care s-ar putea să nu o vedem niciodată?

Trebuie să ne dedicăm restul vieților noastre pregătirilor pentru generațiile viitoare, oferind tot ceea ce avem generațiilor prezente.

Dintr-o dată, viziunea revine. Nu mai este o viziune de rugăciune pentru trezire, ci o viziune a „nemărginitei mărimi a puterii Sale, după lucrarea tăriei puterii Lui în sfinți, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa” (Efeseni 1:19-20). O asemenea mărime nemărginită scoate în evidență micimea noastră în comparație cu puterea lui Dumnezeu.

Pavel și-a concentrat atenția asupra puterii Dumnezeului Cel Atotputernic, care L-a înviat pe Hristos din morți, declarându-L victorios asupra păcatului, morții, asupra iadului și asupra diavolului. Aceași putere lucrează și în noi. Isus Hristos și-a isprăvit lucrarea. Lucrarea noastră este ca, în timp ce ne rugăm, să continuăm să

hrănim bisericile și să plantăm sămânța unei treziri spirituale pe care s-ar putea să nu o vedem niciodată în plinătatea manifestării ei.

Dacă trezirea pare tot mai puțin probabilă, noi trebuie să lucrăm cu mai multă sârguință și, la fel ca David, trebuie să face pregătiri cât mai mari. Trebuie să menținem focul aprins în bisericile noastre, iar focul rugăciunii trebuie să ardă neconținut pentru o lume care continuă să fie distrusă de forțele celui rău.

David a vrut să construiască o casă pentru Dumnezeu. El nu avea să se bucure niciodată nici de frumusețea noului templu și nici de jertfele și închinarea care urmau să fie aduse în acel loc. Cu toate acestea, David a făcut planuri pentru ca Solomon să poată duce la bun sfârșit această lucrare. El și-a dedicat acestei pregătiri ultimii ani ai vieții sale pentru ca generația următoare să aibă o casă extraordinară a lui Dumnezeu pregătită pentru ei.

În același fel, și noi trebuie să ne dedicăm restul vieților noastre pregătirilor pentru generațiile viitoare, oferind tot ceea ce avem generațiilor prezente. Trebuie să clădim pe temelia Bisericii nou testamentale și să plantăm sămânța trezirii pentru viitor. Trebuie să ne sfârșim lucrarea în forță și să menținem aprins focul trezirii spirituale. Rugăciunea fiecăruia dintre noi pentru o viziune reînnoită ar trebui să aibă următorul scop: „Lărgeste locul cortului tău; și întinde învelitoarele locuinței tale: nu te opri! Lungește-ți funiile și întărește-ți țăruii!” (Isaia 54:2).

Trăind deja în secolul XXI, trebuie să ne lărgim viziunea și să ne intensificăm rugăciunile în timp ce ne pregătim pentru biserici puternice, care să câștige multe suflete pentru Hristos, și pentru mult așteptatele treziri spirituale de care s-ar putea să avem parte sau nu. Autorul cântării „Fii Tu viziunea mea” a exprimat o dorință asemănătoare în următoarele versuri pe care le-a scris cu mult timp în urmă:

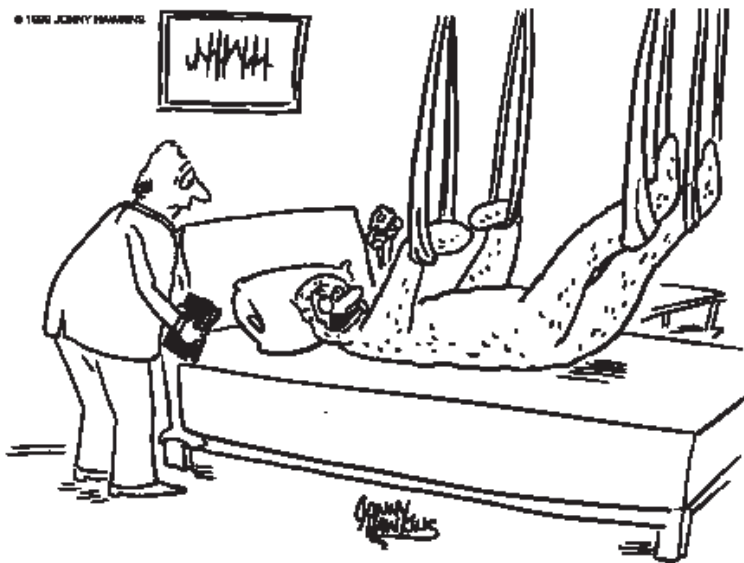
Inimă a inimii mele,
orice s-ar întâmpla,

Fii Tu, totuși, viziunea mea,

O, Stăpâne
al tuturor. ☞

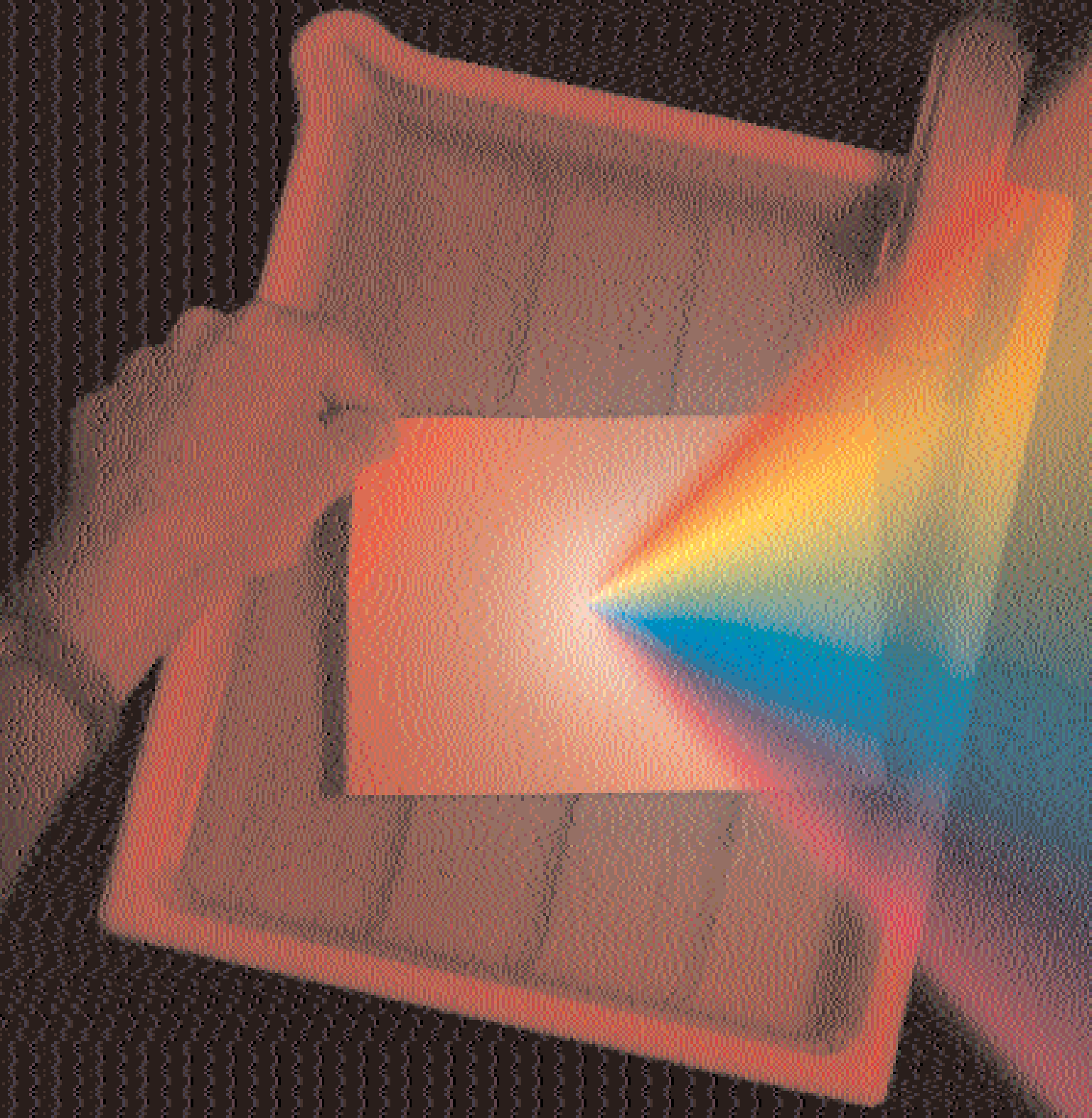

Tommy Barnett este
pastor principal al
First Assembly of
God din Phoenix,
Arizona, SUA.

„Eu am pășit înainte în timp ce vă ascultam predica la radio.
Din nefericire, atunci călătoream cu un balon cu aer cald.”

DEZVOLTAREA VIZIUNII

ÎNTR-O BISERICĂ MAI MICĂ

Viziunea este unul dintre elementele cele mai importante pentru succesul și eficiența bisericii locale. Biblia este clară: „Când nu este nici o viziune [descoperire dumnezeiască], poporul este fără frâu“ (Proverbe 29:18). Pentru a menține biserica pe calea cea dreaptă este important ca membrilor ei să le fie împărtășită o viziune clară. Dar cum pot liderii să dezvolte și să comunice o viziune? Și, ceea ce este și mai important, cum îi putem determina pe frați să accepte viziunea pe care ne-a dat-o Dumnezeu?

Viziunea nu este doar pentru bisericile mari; și bisericile mai mici au nevoie de o viziune în lucrare. Înțelegerea culturii bisericilor mai mici este cheia dezvoltării și comunicării viziunii liderilor acestor biserici. Acest articol se concentrează în primul rând asupra culturii și caracteristicilor unice ale bisericilor mai mici și, în al doilea rând, asupra modului în care poți iniția schimbarea și comunica viziunea primită de la Dumnezeu în contextul unei biserici mici.

*Păstorii care doresc
să inițieze o schimbare
și să comunice
o viziune trebuie
să-și dezvolte relații
strânse cu credincioșii
influenți din biserică
și să-i conducă
în descoperirea viziunii
pe care Dumnezeu o
are pentru biserică.*

DE STEVEN R. MILLS

ÎNTELEGEREA CULTURII ȘI A CARACTERISTICILOR UNEI BISERICI MICI

În general, există două tipuri de biserici mici: biserici familiale primare și biserici familiale extinse. În cazul fiecărui tip, concepțiile organizatorice opun rezistență schimbării. Dezvoltarea unei viziuni trebuie făcută având o înțelegere corectă a modului în care aceste două tipuri de biserici se aseamănă, a valorilor pe care le au și a modului în care iau ele decizii. Dezvoltarea viziunii în cadrul structurii existente este mai ușoară decât dezvoltarea unei viziuni care necesită și schimbarea culturii organizatorice. Conducătorul care înțelege și se adaptează culturii organizatorice a unei biserici mici are mult mai multe șanse de reușită.

Descriere. Biserica familială primară este inseparabilă de viața de familie. Toți membrii acesteia se cunosc foarte bine între ei. Prezența medie la biserică este de 30 până la 40, dar poate ajunge chiar până la 50 de persoane. Acest tip de biserică este în general localizată în zone rurale, în unele centre urbane și în orașe mici.

Preocuparea principală a acestei biserici este consolidarea și menținerea relațiilor. Ea există în ciuda numeroaselor obstacole datorită importanței pe care familia o are în ochii membrilor acestei biserici. Biserica familială este un grup strâns legat, format din mai multe generații și condus de către laici. Resursele sunt limitate, și de asemenea și programele și lucrarea lor.

Biserica familială extinsă (50-100 de participanți) se aseamănă cu o reuniune familială. Este încă o biserică familială, dar există deja doi sau trei conducători ridicați din mijlocul acestor familii. Acest tip de biserică tinde să fie foarte omogenă atunci când membrii ei se cunosc unii pe alții și împărtășesc valori asemănătoare.

Conducerea primară. În biserica familială primară, nu păstorul este conducătorul principal, ci două sau trei persoane sau familii dețin pozițiile de conducere și au această responsabilitate ani de zile, dacă nu chiar toată viața. Este posibil ca adevăratul conducător să nu ocupe o poziție oficială sau obținută prin alegeri, ci să fie persoana spre care privesc ceilalți atunci când se iau decizii.

Conducerea primară în biserica familială extinsă este un mic nucleu al membrilor sau familiilor dominante. Pozițiile-cheie de conducere se află în mâinile acelorași familii timp de două sau trei generații. Cei care constituie nucleul conducător interacționează între ei. Biserica este suficient de mare pentru ca nici o persoană să nu poată avea control asupra tuturor lucrurilor. Procedurile și concepțiile lor sunt neoficiale și nescrise. Ele există în memoria colectivă a grupului. Comitetul bisericii urmărește ca păstorul și

ciala includ oficierea botezului în apă, a binecuvântării copiilor mici, a căsătoriilor, înmormântărilor și coordonarea activităților esențiale ale bisericii. Responsabilitățile specifice sunt determinate de tradițiile bisericii. Dacă relația dintre păstor și conducătorul principal este slabă sau deteriorată, abilitatea sa de a conduce este de asemenea slăbită. Păstorul este privit ca un străin, dar poate face aproape orice atâta timp cât iubește și îi pasă de oameni și răspunde așteptărilor lor fundamentale.

Păstorul este „păstor“ în biserica familială extinsă. El este păstorul predicator. Dezvoltarea și menținerea relațiilor cu membrii bisericii este una din cele mai înalte valori. Într-o astfel de biserică păstorul poate avea susținători provenind din mai multe grupuri. Unora le place de păstor, alții îi tolerează conducerea, iar altora nu le place de loc de el.

Luarea deciziilor și planificarea. În biserica familială primară, luarea deciziilor și planificările sunt făcute spontan și neoficial. Deciziile se iau prin acordul celor din conducere sau prin îndrumarea directă a capului de familie responsabil. În absența acestuia, nu se ia nici o decizie până când toți sunt siguri de ceea ce va face capul de familie recunoscut de toți.

Deciziile sunt luate avându-se în vedere ceea ce este cel mai bine pentru „familie“. Bisericile familiale primare prețuiesc mai mult relațiile și persoanele decât stabilirea și atingerea unor scopuri. Pentru efectuarea unei schimbări într-o biserică familială primară este nevoie de acordul grupului, apoi de permisiunea capului de familie responsabil. Această biserică nu are o declarație scrisă a scopurilor și a misiunii sale. Biserica are țeluri neoficiale ce au o importanță deosebită pentru capului de familie responsabil, care își ia rolul în serios.

În biserica familială extinsă luarea deciziilor și planificarea se situează undeva între oficial și neoficial. Procesul luării deciziilor este flexibil și fără o importanță prea mare. Deciziile se iau atunci când trebuie luate. Procesul este deseori spontan și se poate derula chiar și în absența păstorului. Acesta poate fi cel mai puțin informat despre ceea ce se întâmplă în momentul luării unei decizii, deoarece nu este considerat drept membru al grupului. Deciziile

ceilalți conducători să pună în practică deciziile luate de familiile care alcătuiesc acel nucleu de conducere. Deși în mod oficial conducătorii pot să-și schimbe pozițiile, neoficial, rolul lor și structura puterii rămân aceleași.

Rolul păstorului. În biserica familială primară se așteaptă ca păstorul să-i iubească pe membrii bisericii, să facă vizite și să predice. Îndatoririle lui ofi-

se iau atunci când grupul principal ajunge la un consens și apoi acestea sunt comunicate celorlalți. Pentru a face o schimbare într-o astfel de biserică este nevoie de permisiunea coaliției dominante.

Planificarea și organizarea nu joacă un rol important în viața bisericii. Evenimentele din timpul anului au loc mai degrabă după tiparele tradiționale, decât în urma unor eforturi planificate dinainte. De obicei, planificarea este făcută în funcție de eveniment și criză. În general planificarea este inițiată de coaliția de la conducere. Sursa principală de informații pentru planificare și luarea deciziilor sunt cunoștințele și experiența membrilor. Țelurile bisericii sunt neoficiale și au o importanță deosebită pentru familiile bisericii. Scopul principal al bisericii este împlinirea nevoilor familiilor participante. Relațiile sunt mult mai prețuite decât rezultatele. Dacă un pastor i-ar îndruma pe credincioșii unei astfel de biserici să conceapă o viziune, aceasta va fi probabil dată uitării și disprețuită după ce pastorul respectiv va pleca.

În biserica familială extinsă, pastorul își îndeplinește funcția de lider mai întâi ca mentor și, ocazional, ca mediator. Coaliția dominantă deține controlul celor mai multe funcții legate

de viața de fiecare zi a bisericii. Pastorul trebuie să ajungă să facă parte din coaliția dominantă dacă vrea să realizeze ceva în acea biserică sau să ajute la creșterea și dezvoltarea membrilor și lucrărilor acestora.

Implementarea planurilor. Cei care implementează planurile în bisericile familiale primare sunt mai degrabă persoanele individuale, nu comitetele. Planificările pe termen lung nu sunt considerate necesare. Nu liderii bisericii sunt organizați într-un sistem de comitete, ci întreaga biserică pare să opereze asemenea unui singur comitet.

Biserica familială extinsă implementează planurile împărțind sarcinile diferiților membri. Programele sunt mai generale în natura lor. Conducătorilor și participanților li se cere puțină instruire. Așteptarea generală este ca toți membrii să participe la majoritatea programelor și activităților. Programele se desfășoară așa cum s-au desfășurat ele dintotdeauna.

Comunicarea. Comunicarea în ambele tipuri de biserici se face prin viu grai, iar telefonul este instrumentul primar pentru comunicare. În bisericile mai mari comunicarea poate fi suplimentată de un buletin sau de o scrisoare informativă lunară.

Membrii noi. Membrii noi sunt acceptați în biserică dacă au relații cu cei din biserică, dacă se căsătoresc în biserică, sau dacă au resurse și abilități folositoare bisericii. Unii pot fi acceptați dacă adunarea simte compasiune față de ei și față de situația lor personală. În general toți ceilalți vizitatori vor simți la un moment dat că locul lor nu este acolo. În bisericile mai mari, membrii noi pot veni prin transfer.

INIȚIEREA SCHIMBĂRII

Procesul dezvoltării misiunii, valorilor și viziunii este o călătorie, nu o destinație. Ea poate dura un an sau chiar mai mult. Păstorii care doresc să inițieze o schimbare și să comunice o viziune trebuie să-și dezvolte relații strânse cu credincioșii influenți din biserică și să-i conducă în descoperirea viziunii pe care Dumnezeu o are pentru biserică.

Trebuie să începi prin a te întâlni cu cei mai influenți membri ai bisericii ca să studiezi Cuvântul lui Dumnezeu și să descoperiți misiunea și scopul lui Hristos pentru biserică. Să nu pornești de la presupunerea că liderii tăi cunosc deja aceste lucruri. Acest pas îi poate ajuta pe oameni să se convingă ei înșiși de ceea ce Dumnezeu vrea să fie biserica lor.

MISIUNE, VIZIUNE ȘI VALORI

Termenii „misiune, scop, viziune, motouri ale viziunii, valori, și expunerea valorilor” sunt folosiți frecvent, dar nu întotdeauna cu aceeași semnificație. Acest fapt produce deseori confuzie și pasivitate când este vorba de-a ajuta o biserică să-și identifice și să-și dezvolte viziunea. În general, acești termeni sunt definiți după cum urmează:

Misiunea/scopul: Misiunea sau scopul este planul universal și neschimbabil al lui Dumnezeu pentru Biserica Sa. Aceasta se referă la „ceea ce este” biserica și „de ce face” ea ceea ce face. În esență, este vorba de Marea Trimitere. Declarația misiunii este de fapt un scurt comentariu biblic referitor la ceea ce trebuie să facă biserica. Prin aceasta ne facem cunoscut motivul existenței noastre. Misiunea vorbește minții, intelectului nostru și apoi trece dincolo de acestea.

Viziunea: Viziunea este o imagine clară și provocatoare a viitorului. Misiunea bisericii este să câștige comunități pentru Hristos. Declarația viziunii cuprinde ceea ce urmează să facă biserica locală și modul în care aceasta își va împlini misiunea. Viziunea ia în considerare nevoile comunității, precum și contextul și valorile adunării credincioșilor. Declarația viziunii impulsionează biserica să-și urmeze țelul. Viziunea pornește din inimile membrilor bisericii și are efect asupra lor.

Motoul viziunii: O afirmație scurtă, memorabilă și provocatoare a viziunii unei biserici locale. Motoul unei viziuni ia declarația mai lungă a viziunii și o reformulează ca un strigăt de luptă pentru suporterii ei. Acesta menține viziunea vie, vizibilă și memorabilă.

Declarația valorilor: Cuprinde afirmații esențiale de credință referitoare la misiunea bisericii care guvernează ceea ce face biserica, și cum face ceea ce face. Declarația valorilor este biblică, dar nu doctrinală. Ea revelează ceea ce este de o importanță vitală pentru biserică. Aceste valori nu se schimbă niciodată, sunt antrenante și conduc lucrarea bisericii. Valorile esențiale ajută la rezolvarea problemelor, la luarea unor decizii hotărâtoare, la dezvoltarea unui consens și la consolidarea unei echipe.

Informații oferite de Steven R. Mills, coordonator în dezvoltarea liderilor în cadrul departamentului de educație creștină al organizației de biserici Assemblies of God, Springfield, Missouri, SUA.

După ce liderii tăi înțeleg planul pe care Dumnezeu îl are pentru biserică, ajută-i să-și clarifice valorile fundamentale. Acestea sunt declarații de credință legate de misiunea bisericii, declarații ce guvernează ceea ce face biserica și modul în care aceasta își îndeplinește responsabilitățile pe care le are. Declarația valorilor esențiale descrie lucrurile cele mai importante pentru credincioși și pentru biserica lor. Acestea nu sunt afirmații doctrinale, dar sunt biblice. Cere-le liderilor tăi să completeze expresii de genul: „Eu cred ...” și „Eu prețuiesc ...” Acest lucru se poate face în cadrul unei discuții în grup sau individual. Întocmește o listă cu toate afirmațiile concepute de lideri și cere-i fiecăruia să noteze fiecare afirmație referitoare la valori cu o cifră între 1 la 5 (1 fiind nota cea mai mică). Fă un tabel cu aceste rezultate. Cele mai mari rezultate reflectă probabil cele mai importante valori ale acestor oameni. Scrie câte un scurt comentariu biblic pentru fiecare din aceste valori.

Următorul pas constă în a-i pune pe lideri să facă o listă cu nevoile cele mai importante ale comunității lor. Încurajează-i să-i aibă în vedere și pe prietenii lor care nu merg la biserică punându-și următoarea întrebare: „Care sunt cele mai nevoi și/sau probleme cu care se confruntă oamenii din comunitatea noastră?” Cere-le tuturor să-și noteze răspunsurile, apoi discutați împreună rezultatele. Ajută-i să se gândească la oamenii și la familiile din comunitatea lor. Care este natura serviciului lor? Care este statutul lor economic? Există mai multe grupări etnice în comunitatea voastră? Aceste întrebări îi vor ajuta pe lideri să se gândească la comunitatea lor și la modul în care biserica ar putea să o influențeze cel mai bine.

O viziune realistă ia în considerare punctele tari, resursele și abilitățile bisericii. Dacă o biserică are doar câțiva adolescenți, este puțin probabil ca lucrarea cu adolescenții să fie eficientă. Dacă în biserică există două familii tinere care au împreună cinci copii, există câteva resurse pentru lucrarea cu familiile tinere. Discută deschis cu persoanele influente și cu alți lideri pentru a afla care sunt, după părerea lor, punctele tari, resursele și abilitățile bisericii. Ajută-i să vadă mai degrabă posibilitățile bisericii decât limitările ei.

Va trebui să petreci timp atât în mod

individual, cât și colectiv cu persoanele influente ale bisericii. Discută cu ei despre viziunea și despre visurile lor cu privire la biserică. Cere-le să le aștearnă pe hârtie.

După ce liderii principali și-au scris răspunsurile, adună biserica laolaltă ca să le discutați. Va trebui să te străduiești să ajungeți la un consens, nu la un compromis. Identifică doar elementele cele mai importante pentru biserică. Pornind de la o astfel de întâlnire, dezvoltă o formulare unică și specifică a viziunii bisericii tale.

Această declarație a viziunii trebuie să conțină doar ceea ce este esențial pentru ca biserica să rămână biserică. Această declarație poate conține doar o singură propoziție, și nu trebuie să fie mai lungă de un paragraf scurt. O declarație eficientă trebuie să fie biblică, specifică, transmisibilă, motivatoare și măsurabilă. Ar trebui formulată ținând cont de rezultate, nu de activități; ar trebui formulată într-o manieră care să motiveze și să încurajeze participarea; și ar trebui aranjată într-un proces secvențial și logic.

Împărtășește această formulare bisericii și grupurilor-cheie din adunare. Încurajează-i să-ți sună părerea lor sinceră. Accentuează faptul că această declarație a viziunii este în faza de proiect, și că opiniile lor sunt esențiale. Împreună cu persoanele influente și cu ceilalți lideri, sintetizați sugestiile primite și includeți-le în forma finală a declarației viziunii. Fiecare cuvânt al declarației trebuie să fie foarte sugestiv și să aibă o semnificație puternică.

Mai jos sunt prezentate exemple de declarații ale misiunii, viziunii și valorilor unei biserici:

Declarația misiunii bisericii

Aducerea oamenilor la mântuire prin Isus Hristos și ucenicizarea lor în relația lor cu Hristos (Matei 28:19, 20).

Declarația viziunii bisericii

Noi credem că Dumnezeu ne-a chemat să ducem Evanghelia necreștinilor din orașul nostru asigurând structuri care să se îngrijească de familii, diversitate în închinare, grupuri mici de părtășie și cunoașterea darurilor spirituale.

Declarația valorilor bisericii

1. Noi credem că procesul prin care cineva devine ucenic al lui Isus implică următoarele: botezul în apă, rugăciu-

nea, învățarea continuă referitoare la viața creștină, închinarea regulată și implicarea în activități în care darurile spirituale ale unei persoane pot fi folosite în lucrare.

2. Noi credem că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu din care creștinii învață adevărurile Lui.

3. Noi credem că administrarea corectă a timpului, talentelor, bunurilor și a resurselor pământului este un semn al unei credințe creștine mature.

4. Noi credem că fiecare creștin are datoria de a evangheliza.

Comunică aceste declarații referitoare la misiune, viziune și valori în cadrul întâlnirilor bisericii. Scopul întâlnirii este să asigure aprobarea oficială. Rezumă procesul care folosit în formularea fiecărei declarații. Prezintă exemple practice referitoare la modul în care misiunea, valorile și viziunea vor avea impact asupra lucrării și funcției bisericii. Explică modul în care aceste declarații îi vor ajuta pe lideri să ia decizii legate de lucrare, buget, planuri și relații. Asigură-te că fiecare persoană este conștientă de importanța fiecărei valori expuse. Oferă fiecărei persoane o copie a declarației misiunii bisericii; aceasta ar trebui să fie permanent înaintea ochilor lor. Folosește aceste declarații pentru orice decizie a bisericii din prezent sau din viitor. Liderii trebuie să aplice ei înșiși aceste valori și viziuni, înainte ca biserica să se adapteze și să se schimbe, pentru ca să reflecte noua viziune și noile valori ale bisericii.

Pentru dezvoltarea și transferarea unei viziuni în biserici mici familiale, trebuie să îți concentrezi eforturile asupra dezvoltării unei relații credibile cu persoanele cele mai influente ale bisericii, până când acestea te vor accepta în mijlocul lor și împreună să descoperiți viziunea pe care Dumnezeu o are pentru biserica lor.

Steven R. Mills este coordonator în dezvoltarea liderilor în cadrul

departamentului de educație creștină al organizației de biserică Assemblies of God, Springfield, Missouri, SUA.

PRIORITĂȚI

➔ PENTRU PĂSTORI ➔

DE RICHARD D. DOBBINS

ÎN NICI O ALTĂ PROFESIE nu se întâlnește mai mult stres provocat de oameni ca în cea de păstor. De aceea, a rămâne sănătos din punct de vedere spiritual, emoțional și fizic în lucrare devine tot mai mult o problemă. Pentru a face față cu succes acestei provocări lucrătorul trebuie să aibă priorități foarte bine definite și să accepte să fie disciplinat de către acestea.

Un studiu al pasajelor 1 Timotei 3:1-7, Tit 1:6-9 și 1 Petru 5:1-4 oferă câteva principii generale pentru această sarcină. Împreună, ele sugerează următoarele priorități principale pentru lucrător:

1. dedicarea personală față de Hristos;
2. dedicarea față de soția ta;
3. dedicarea față de copiii tăi;
4. dedicarea față de Trupul lui Hristos și față de biserica locală.

DEDICAREA PERSONALĂ FAȚĂ DE HRISTOS

Relația ta cu Dumnezeu este singura care te însoțește până în eternitate. De aceea, El trebuie să ocupe primul loc în viața ta. Dedicarea ta personală față de Hristos este de asemenea cea mai importantă resursă a vieții tale. Menținerea acestei dedicări prin disciplina spirituală a părtășiei zilnice cu Dumnezeu este cea mai mare cerință pentru sănă-

**Dușmanul
încearcă
să-l facă
pe lucrător
să confunde
lucrarea sa
pentru
Dumnezeu
cu
umblarea
lui cu
Dumnezeu.**

tatea și integritatea ta spirituală. Din lucrul cu sutele de familii de lucrători cu probleme pe care le-am întâlnit în timpul slujirii mele, am învățat că disciplina unei vieți personale regulate de rugăciune și părtășie cu Dumnezeu este cel mai slab domeniu în lucrare.

Dușmanul încearcă să-l facă pe lucrător să confunde lucrarea sa pentru Dumnezeu cu umblarea lui cu Dumnezeu. Deoarece el citește Biblia pentru a-și pregăti predica, și fiindcă se roagă pentru alții în timpul lucrării lui, lucrătorul se poate înșela foarte ușor, crezând că aceste activități sunt suficiente pentru întreținerea propriei sănătăți spirituale.

Totuși, timpul petrecut în studierea Bibliei pentru pregătirea predicilor și rugăciunile făcute în timpul slujirii altora, nu trebuie considerate ca parte a vieții personale de rugăciune a lucrătorului. Pe lângă timpul dedicat activităților care țin de slujirea ta, tu trebuie să ai o viață personală regulată de rugăciune și părtășie cu Dumnezeu.

Nu există neapărat o legătură între munca păstorului și umblarea lui cu Dumnezeu. Poți să ai succes în munca ta și să falimentezi în umblarea ta. Dumnezeu este mult mai preocupat de umblarea ta decât de lucrarea ta. Cu toate acestea, tendința lucrătorilor este să se concentreze asupra muncii lor și să negligeze umblarea lor cu Dumnezeu.

Ce se întâmplă când lucrătorul este supra-solicitat și stresat? Cel mai adesea lucrătorul obosit nu își face timp să stea în prezența Domnului pentru a fi reînnoit și întărit după o zi obositoare. Tot timpul său este ocupat cu căutarea ideilor pentru predică, vizitarea membrilor bisericii care sunt bolnavi sau pe moarte, gestionarea finanțelor bisericii, ascultarea oamenilor nemulțumiți, rezolvarea neînțelegerilor dintre membrii comitetului; apoi, pleacă acasă. Este foarte ușor să fii hipnotizat de televizor, în loc să petreci timp în rugăciune, reflecție sau meditație. El se gândește: „Nu mai am nici o energie să gândesc acum. Sunt obosit. Am nevoie de o pauză.“ Apoi adoarme în fotoliul preferat, cu telecomanda în mână.

Televizorul nu te reface niciodată. Tăria noastră este reînnoită numai atunci când petrecem timp în prezența Domnului (Isaia 40:31). Relația noastră cu Dumnezeu este relația principală a vieții, care produce energie. Noi putem să protejăm această relație și să ne păstrăm proaspătă viața de rugăciune folosind diferite forme de rugăciune.

În *rugăciunea de cerere* rezistă tentației de-a te concentra asupra nevoilor tale. În schimb, concentrează-te asupra acelor lucruri pe care le-a menționat Isus în rugăciunile Sale astfel încât, atunci când Tatăl ascultă rugăciunea ta, El aude un ecou a ceea ce aude când Se roagă Fiul Său. Studiază rugăciunile Lui din Noul Testament și modelează-ți rugăciunile de cerere după acestea.

Asta înseamnă să te rogi „în Numele lui Isus“ la nivelul cel mai înalt.

Fă-ți timp pentru *rugăciunea de mijlocire*. Această formă de rugăciune este potrivită în mod deosebit atunci când nu știm cum să ne rugăm în legătură cu ceva ce ne deranjează. În rugăciunea de mijlocire, Duhul Sfânt mijlocește pentru noi în armonie cu voia lui Dumnezeu (Romani 8:27).

Roagă-te neîncetat (1 Tesaloniceni 5:17). Aceasta este una dintre cele mai minunate aspecte ale vieții de rugăciune – faptul că, spontan, întreaga zi, te trezești gândindu-te la Dumnezeu și vorbești cu El trecând de la o lucrare la alta, tot timpul zilei. Aceasta este o deschidere spre comunicarea continuă cu Dumnezeu.

De asemenea, putem *să cântăm și să aducem din toată inima laudă Domnului* (Efeseni 5:19). Ai încercat vreodată să comunici cu Dumnezeu în acest fel, și să fi rămas într-o stare de depresiune spirituală? Pavel și Sila au cântat în ciuda împrejurarilor în care se găseau (Fapte 16:16-25).

Cu cât cauți mai mult, cu atât vei găsi mai multe modalități de a comunica cu Dumnezeu în tot timpul zilei. Rugăciunea este mult mai mult decât a-I cere lui Dumnezeu să Se îngrijească de nevoile și dorințele tale – aceasta este o atitudine care trebuie să fie o parte permanentă a vieții tale.

Citește zilnic Biblia într-un mod devoțional, separat de timpul pe care îl petreci pregătindu-te pentru diferitele slujiri din Cuvânt. Descoperă bucuria ascunderii Cuvântului Său în inima ta – doar pentru tine. Poate vei dori să împărtășești ceea ce ai înțeles mai târziu, într-un mesaj, dar petrece timp în mod regulat căutând ce vrea Dumnezeu să-ți spună chiar ție, numai ție.

Păstrează-ți proaspătă dragostea pentru citirea zilnică a Bibliei. Studiază familiile din Biblie. Observă trăsăturile lor de caracter. Fă studiu pe cuvânt, urmărind anumite cuvinte în întreaga Scriptură. Studiază cuvintele Scripturii în limba ebraică sau greacă. Încearcă să urmărești marile doctrine ale creștinătății pe tot cuprinsul Scripturii.

DEDICAREA FAȚĂ DE SOȚIA TA

A doua prioritate a vieții tale este căsătoria. Relația cu soția ta trebuie să fie cea mai durabilă relație a vieții tale.

Relația ta cu Dumnezeu și cu soția ta te susțin prin toate perioadele vieții copiilor voștri: de la nașterea lor, în timpul creșterii și maturizării lor, și până când ajung să trăiască pe propriile lor picioare. De aceea, căsătoria ta are nevoie și merită o mare atenție. De fapt, relația ta cu Dumnezeu și cu soția ta sunt singurele relații ale vieții tale producătoare de energie. Toate celelalte relații, inclusiv cele cu copiii tăi, sunt relații care necesită energie, sunt consumatoare de energie.

Dedică-te soției tale. Oferă un model de căsă-

torie creștină sănătoasă membrilor bisericii tale. Nimic nu va aduce mai multă credibilitate mesajului tău decât modelarea unei căsătorii care prosperă în mod evident.

Dacă nu vă rugați împreună ca și cuplu, găsește un timp convenabil pentru a începe acest lucru. Fă din rugăciunea voastră zilnică împreună un timp al soțului pentru soție, pentru că o iubești și ești conducătorul ei spiritual, și nu un timp al păstorului pentru un membru al bisericii sale.

Dacă ai copii preșcolari sau care merg la școală, sau dacă soția ta lucrează chiar și numai cu jumătate de normă în afara casei, în ambele situații, îngrijește-te de nevoile ei. Nu te aștepta ca ea să cânte la pian, să conducă corul, să stea cu copiii și să alerge apoi la întâlnirea femeilor. Amintește-ți că în duhul ei ea este încă partenera ta în lucrare, iar atunci când celelalte obligații ale ei se micșorează, ea se va putea implica mai mult în lucrarea cu oamenii. Până atunci însă n-o face să se simtă vinovată fiindcă nu poate să se facă totul pentru toți.

Ofere-i soției tale libertatea să facă copiilor tăi preșcolari programul care li se potrivește cel mai bine, chiar dacă aceasta înseamnă că ea nu va putea participa la toate serviciile de evanghelizare sau de altă natură care au loc în timpul săptămânii. Ea va aprecia grija pe care i-o porți și copiii tăi vor vedea că biserica este un loc unde ei merg pentru a învăța despre un Dumnezeu care îi iubește și căruia îi pasă de nevoile lor.

Soția ta va fi tot soția ta chiar și atunci când vei fi prea bătrân ca să mai slujești; iar tu vei fi tot soțul ei chiar și atunci când copiii nu vor mai fi acasă. De aceea, asigură-te că în ordinea priorităților tale numai Dumnezeu este înaintea soției tale.

Cel rău se bucură foarte mult când poate provoca neînțelegeri în căminele lucrătorilor. Prin acestea el poate paraliza biserici întregi. Familiile lucrătorilor ar funcționa mult mai bine dacă ar avea curajul să solicite ajutorul altora atunci când căsătoriile lor întâmpină probleme și necazuri. Problemele sunt mult mai ușor de rezolvat dacă solicităm ajutor atunci când acestea sunt încă mici.

Fă-ți timp și investește energia necesară pentru a-ți zidi o căsătorie fericită. Identifică orice întăritură a diavolului. Nu-l lăsa să folosească munca de la biserică pentru a te îndepărta de soția ta și pentru a face să se nască resentimente în inima ei. Amintește-ți că la șase luni după ce vei părăsi slujba ta prezentă de păstor, doar câțiva dintre membrii bisericii se vor mai gândi la tine. Dar soția ta va fi tot soția ta, și copiii tăi vor rămâne tot copiii tăi. Relațiile sănătoase cu Dumnezeu, cu soția ta și cu copiii tăi vor fi cele mai importante surse de putere prin toate schimbările pe care le va aduce viitorul. Oricât te-ar costa, întărește-le chiar acum.

DEDICAREA FAȚĂ DE COPIII TĂI

Nu trebuie să fii un părinte perfect, ci trebuie să fii un părinte destul de bun. Pavel le poruncește efesenilor: „Părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului“ (Efeseni 6:4).

Îngrijește-te ca nevoile lor spirituale, fizice, emoționale și sociale (și un număr rezonabil de dorințe) să fie împlinite, dar nu le permite niciodată să creeze divergențe între tine și soția ta.

Ca reprezentant al lui Dumnezeu pentru copiii tăi, trebuie să ai un timp potrivit de rugăciune împreună cu ei. Fii un păstor, nu un stăpân peste ei; fii un exemplu (vezi 1 Petru 5:2,3). Ca tată, lucrătorul trebuie să se bazeze mai mult pe tratamentul afectiv al copiilor săi, și nu să facă uz de influența sa ca predicator.

Stabilește obiceiuri religioase semnificative în viața familiei tale. În timpul sărbătorilor de iarnă citește din Biblie evenimentele legate de nașterea Domnului nostru Isus Hristos pentru familia ta. Propune-ți să petreci Paștele având părtășie cu familia ta și găsim un timp potrivit pentru a le citi membrilor acesteia pasajele biblice referitoare la răstignirea lui Isus Hristos și învierea Sa. Citește un pasaj din Psalmi înainte de masa de la ziua Mulțumirii etc.

Dezvoltă obiceiuri frumoase în familia ta. Înainte ca membrii familiei tale să-și înceapă ziua, să-i mângâi sau poate chiar să-i săruți și să spui fiecăruia: „Te iubesc.“ De ce? Pentru că exemplul personal este cel mai puternic mod de a-i învăța pe alții.

DEDICAREA FAȚĂ DE TRUPUL LUI HRISTOS ÎN BISERICA LOCALĂ

Vestea bună a Evangheliei este aceea că viitorul nostru poate fi întotdeauna diferit și mai bun decât trecutul nostru, indiferent de greșelile pe care le-am făcut. Acel viitor este încă afectat de trecutul nostru, dar poate fi mai bun. Cere-I lui Dumnezeu să te ajute să descoperi domeniile vieții tale personale și profesionale care trebuie întărite și roagă-L să-ți arate căile unice, creative pentru a face aceste reparații. Încrede-te în El ca să lucreze la restaurarea inimilor și vieților celor pe care îi iubești.

De ce este atât de important acest lucru? Relațiile tale cu Dumnezeul tău, cu soția ta, cu copiii tăi, cu prietenii tăi și cu toți cei cu care ai de-a face în trupul lui Hristos—sunt singurele fragmente ale acestei vieți care te vor însoți în eternitate (Matei 6:20).

Când este vorba de dedicarea ta față de Trupul lui Hristos în cadrul bisericii locale, ai nevoie de o înțelegere clară a rolului spiritual pe care trebuie să-l îndeplinești. Oamenii privesc la cel care le slujește ca la o persoană cu autoritate – un uns al lui Dumnezeu. Astfel relația lor cu lucrătorul este influențată de amintirile din copilăria lor. Pentru a

Relațiile tale – cu Dumnezeul tău, cu soția ta, cu copiii tăi, cu prietenii tăi și cu toți cei cu care ai de-a face în trupul lui Hristos – sunt singurele fragmente ale acestei vieți care te vor însoți în eternitate.

CONTINUARE ÎN PAGINA 23

jutorarea oamenilor din biserică

Partea 1: Un model biblic de consiliere în secolul XXI

DE DONALD A.
LICH

**Mai mult
ca niciodată,
pastorul
secolului XXI
trebuie
să rămână
ancorat în
adevărurile
și principiile
eterne și
neschimbătoare
ale Cuvântului
lui Dumnezeu.**

crarea pastorală din secolul al XXI-lea îl obligă pe pastor să reflecte la ceea ce este cu adevărat important în ceea ce privește purtarea de grijă a sufletelor din biserică. Schimbarea structurii familiale, presiunea continuă a timpului și nenumăratele probleme din biserică îl fac deseori pe pastor să se simtă suprasolicitat și extenuat. Mai mult ca oricând, pastorul secolului al XXI-lea trebuie să rămână ancorat în adevărurile și principiile eterne și neschimbătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu. De ce? Deoarece credincioșii vor continua să-l considere pe pastor drept sursa primară de ajutor atunci când se vor confrunta cu probleme în viața lor, evitând să apeleze la un specialist de boli mintale. După cum Dumnezeu a împlinit cea mai mare nevoie a noastră întrupându-Se în această lume, la fel și pastorul plin de Duhul Sfânt își folosește darurile de comunicare pentru a sluji cu credincioșie altora, ca un bun ispravnic sau administrator al harului felurit al lui Dumnezeu (1 Petru 4:10).

MÂNTUINDU-I PE CEI PIERDUȚI... VINDECÂNDU-I PE CEI MÂNTUIȚI

Pastorul secolului al XXI-lea va continua să păstorească biserica locală având un rol dublu: acela de-a aduce oameni la Hristos, aceasta fiind misiunea sa *evangelistică* principală (Marcu 16:15), și salvarea potențialului pentru împărăție al credincioșilor fiind misiunea sa *pastorală* principală. Deci, consilierea pastorală este studiul cuprinzător al comportamentului uman în lumina Scripturii. Astfel pastorul/consilierul este un specialist în sfințirea aplicată.

Cei mai mulți pastori știu că ar trebui să fie implicați în consiliere spirituală, dar mulți nu știu cum anume pot să se implice în aceasta, ducând lipsă în același timp și de încrederea care izvorăște din însușirea deprinderilor fundamentale în consiliere. Scopul acestei serii de articole este să ofere pastorului câteva deprinderi de bază referitoare la rolul lui de consilier spiritual. Acest articol scoate în evidență importanța consilierii creștine ca parte a lucrării fiecărui pastor, urmată de o examinare a caracteristicilor și țelurilor generale ale consilierii

pastorale. El oferă de asemenea și o structură simplă de consiliere care poate fi folosită la începutul procesului de intervievare. Articolele viitoare vor descrie cum poate fi realizată o scurtă evaluare a diagnosticului, cum pot fi dezvoltate planurile/scopurile de tratament și cum pot fi evitate cele mai obișnuite capcane în consiliere.

CALITĂȚILE PERSONALE ALE PASTORULUI/CONSILIERULUI

Pastorul trebuie să reflecte la contribuția sa în relațiile de consiliere. Aceasta implică un caracter sfânt, experiențe personale semnificative, o concepție teistă asupra lumii și convingeri personale despre cum se poate schimba o persoană.

Pastorul înțelept are o înțelegere de bază a contribuției științelor comportamentale în domeniul învățării, memorării și procesului de dezvoltare. Deși Dumnezeu Se descoperă pe Sine la fel tuturor oamenilor prin revelația Sa generală, El îl revelează pe Fiul Său și Cuvântul Său printr-o revelație specială. Dacă în științele naturale se descoperă că ceva este adevărat, acel lucru nu va intra niciodată în conflict cu adevărul revelat al Scripturii pentru că orice adevăr este adevărul lui Dumnezeu.

Din Efeseni 4 aflăm că dorința de a ajuta oamenii vine dintr-o inimă profund transformată și împuternicită de Duhul Sfânt. Pastorul este smerit, blând, răbdător, îngăduitor cu ceilalți, împăciuitor. Pastorul potolește repede mânia, și este blând, milos și iertător.

**Credincioșii vor continua să-l
considere pe pastor drept sursa
lor primară de ajutor atunci
când se vor confrunta cu
probleme în viața lor, evitând
să apeleze la un specialist
de boli mintale.**

Pastorul/consilierul este un slujitor, un promotor al adevărului, un om matur în Hristos, care va continua să-și înnoiască mintea tot timpul. Acesta este activ în disci-

plinele spirituale, este generos cu cei în nevoi și caută să-i zidească pe alții. Pe scurt, pastorul/consilierul are o minte bine antrenată și o inimă călăuzită de Duhul Sfânt.

DE CE AU NEVOIE OAMENII DE PASTORUL LOR ÎN CALITATE DE CONSILIER

Cel mai evident scop al consilierii creștine este să-i facă pe credincioși să-și conștientizeze potențialul divin și să se maturizeze până vor ajunge la „înălțimea plinătății staturii lui Hristos”. Totuși, mulți credincioși suferă pentru că au concepții greșite despre Dumnezeu, păreri de sine deformate, experiențe dureroase din trecut și datorită unor obiceiuri distructive. Deoarece pastorul este disponibil și îi cunoaște pe credincioși (deseori întreaga lor viață), aceștia tind să-l aleagă pe pastorul lor drept prima sursă de ajutor atunci când se confruntă cu dificultățile previzibile ale vieții.

STRUCTURAREA RELAȚIEI DE CONSILIERE

Pentru a păstra așteptările realiste, pastorul trebuie să-i comunice consiliatului următoarele gânduri, încă de la începutul relației de consiliere.

În timpul primei întâlniri de consiliere eu explic lucrurile. Pentru a mă asigura că am comunicat limpede îi cer persoanei consiliate să-mi explice cu

propriile-i cuvinte ceea ce am spus eu.

Procesul de consiliere constă din trei părți: partea ta, partea mea și lucrurile pe care le facem împreună.

1. Partea ta este să fii deschis și sincer cu mine în timp ce îmi împărtășești lucrurile care te preocupă.

2. Partea mea este să ascult și să încerc să înțeleg ceea ce îmi spui. Apoi o întreb pe persoana consiliată dacă a înțeles care sunt responsabilitățile pe care le are în această relație de consiliere.

3. A treia parte a procesului de consiliere este responsabilitatea comună – confidențialitatea, luarea deciziilor și învățarea.

Confidențialitatea înseamnă că nu voi vorbi cu alții lucrurile despre care am vorbit aici. (Notă: Excepțiile de la această regulă sunt riscul sinuciderii, omuciderii și a neglijării sau abuzării unui copil.)

Ne vom da toate silințele să învățăm cum să luăm decizii, dar responsabilitatea luării deciziilor îți aparține. În timpul întâlnirilor de consiliere vei învăța mai multe lucruri pe care le vei putea folosi în viață, în afara întâlnirilor de consiliere. (Din nou îi cer persoanei consiliate să-mi spună cu propriile-i cuvinte ce are de făcut, pentru a fi sigur că înțelege responsabilitățile comune din cadrul relației de consiliere.)

PROCESUL DE CONSILIERE

Pastorul/consilierul începe sesiunea de consiliere comunicând o atitudine de

încredere și respect. După ce explică structura consilierii, o modalitate potrivită pentru a începe consilierea propriu-zisă este întrebarea: „Ce te-a determinat să mă cauți?” sau: „Despre ce ai dori să vorbim?”

Explorează natura și întinderea preocupării punând întrebări de felul cine, ce, unde, când, de ce și cum.

Apoi urmează planificarea scopului. Pastorul/consilierul îl călăuzește pe credincios în dezvoltarea unor scopuri clare și realizabile. Învăț-o pe persoana respectivă deprinderile legate rezolvarea problemelor și luarea deciziilor. În următoarele articole din această serie voi descrie tehnici specifice din aceste domenii.

Stabilește întotdeauna la sfârșitul fiecărei sesiuni de consiliere o temă de casă. Dacă încheiați sesiunea cu rugăciune îi dați de înțeles persoanei consiliate că nu este singură în eforturile ei. De asemenea, aceasta îi oferă pastorului oportunitatea de a rezuma ceea ce a învățat în timpul sesiunii de consiliere.

Cu rugăciune, practică, perseverență și răbdare poți fi un ajutor foarte eficient pentru oameni în rolul tău de consilier spiritual.

— Donald A. Lichi, Ph.D., este vicepreședintele executiv al organizației EMERGE Ministries, Inc., Akron, Ohio, SUA.

CONTINUARE DIN PAGINA 21

deveni o persoană cu autoritatea cuvenită în biserică, gândește-te la calitățile unui tată pământesc bun. Apoi cere-I lui Dumnezeu să te ajute să fii un astfel de tată spiritual pentru copiii tăi spirituali.

Unii oameni sunt tentați să facă dumnezei din cei care le slujesc, dar nu lua acest lucru prea în serios. Smerește-te amintindu-ți de simbolismul amvonului ori de câte ori pășești acolo pentru a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu. Acel ansamblu de lemn și/sau alte materiale ne amintește că Scriptura nu are nevoie de nici un om să o susțină; ea stă singură în picioare. Tot așa și Biserica lui Dumnezeu poate să stea în picioare fără ajutorul oricărui dintre noi. Biserica este a lui Dumnezeu, nu a noastră; este Trupul Său, nu al nostru.

Chiar după ce vei muri, vei continua să trăiești în inimile oamenilor în care ai investit o parte din tine. Acceptă acest adevăr, privește-l

direct în față și stabilește-ți prioritățile vieții tale în conformitate cu Scripturile.

Nu-l lăsa pe diavol să folosească urgența situațiilor și a relațiilor consumatoare de energie ca să te lipsească de timpul și energia pe care trebuie să le investești în relațiile majore din viața ta, relații care sunt producătoare de energie.

Când vei face ca aceste priorități din Cuvântul Său să fie factorii care îți guvernează viața, atunci vei avea o viață spirituală mai sănătoasă și mai prosperă, o viață de familie mai sănătoasă și vei avea un impact mai mare asupra comunității tale în ceea ce privește împărăția cerurilor, pe măsură ce oamenii vor căuta pentru propriile lor vieți ceea ce tu, în mod evident, ai descoperit în viața ta.

—Richard D. Dobbins, Ph.D., este fondatorul/directorul organizației EMERGE Ministries, Inc., Akron, Ohio, SUA.

Cel rău se bucură foarte mult când poate provoca neînțelegeri în căminele lucrătorilor. Prin acestea el poate paraliza biserici întregi.

Darurile spirituale în biserica de astăzi

PARTEA a 2-a: Darurile de vorbire

Această parte a seriei se concentrează asupra celor două daruri de vorbire sau ale „cuvântului” care se găsesc în 1 Corinteni 12:8: „cuvântul de înțelepciune” (*sophia*) și „cuvântul de cunoștință” (*gnōsis*).

DEFINIȚIA DARURILOR DE VORBIRE

De obicei cuvântul de înțelepciune și cuvântul de cunoștință sunt definite prin unul dintre cele două sensuri de bază ale lor. Într-un sens,

ele sunt definite ca daruri de instruire și sunt *nemiraculoase* în natura lor. Aceste sunt daruri ale

abilității naturale folosite pentru a vorbi având înțelegere (*sophia*) despre o anumită situație sau dispunând de informații (*gnōsis*) obținute prin studiu și experiență. Aici se are în vedere, de exemplu, lucrarea unui învățător biblic care este împuternicit de Duhul Sfânt și ale cărui abilități sunt consacrate slujirii în biserică.

Într-un alt sens, aceste daruri sunt *miraculoase* în natura lor și se bazează pe revelația specială a Duhului Sfânt, separată de mijloacele naturale. Ele sunt manifestări spontane ale Duhului Sfânt într-un context al închinării. Cuvântul de înțelepciune (*logos sophias*) împuternicește în mod supranatural pe o persoană să vorbească, având o înțelegere dată de Dumnezeu sau o perspectivă divină, în vederea rezolvării unei anumite situații din biserică. Cuvântul de cunoștință (*logos gnōseōs*) furnizează informații faptice referitoare la o situație sau la o persoană din biserică, informații care nu au fost obținute prin mijloace obișnuite. Această concepție *revelatoare* se suprapune într-o anumită măsură cu darul prorociei. Mai mult, este posibil ca vorbirea despre înțelepciune și vorbirea despre cunoștință să opereze împreună. Cunoștința singură îngâmfă (1 Corinteni 8:1), însă aplicată cu înțelepciune, aceasta va încuraja.

Prima Epistolă a lui Pavel către Corinteni 12:8 este singurul loc în care sunt menționate aceste daruri. Expresia cea mai apropiată de ele este „duh de înțelepciune și de pricepere” (de exemplu, Isaia 11:2; Efeseni 1:17). Prin urmare, orice concluzie am trage, prin necesitate acesta nu este categorică. Totuși, înțelepciunea de la Dumnezeu face parte dintre trăsă-

turile de caracter ale unei persoane spirituale (de exemplu, Proverbe 4:7; 1 Corinteni 2:6-16). Să notăm că Pavel, cel care menționează darurile legate de înțelepciune, prezintă înțelepciunea primită de la Dumnezeu într-un contrast puternic cu înțelepciunea omenească (cf. 1 Corinteni 1:18-2:16).

Contextul scriptural pare să indice că darurile din această listă sunt dat în mod spontan de către Duhul Sfânt atunci când credincioșii sunt adunați împreună pentru închinare. Aceasta nu exclude funcția instructivă, nici nu elimină înțelegerea sau informațiile primite în mod miraculos și care sunt folosite pentru a rezolva chestiuni ascunse sau care înainte fuseseră de nerezolvat. După părerea mea, instrucțiunile din 1 Corinteni 12 arată că darurile de vorbire reprezintă foarte probabil o înțelegere și informații primite în mod supranatural pentru binele comun al poporului lui Dumnezeu care se află la închinare.

Deoarece nu poate fi trasă o concluzie categorică cu privire la natura acestor daruri, cel mai bine este să ne concentrăm asupra funcției și scopului mai largi ale acestora. Indiferent dacă este instructivă, revelatoare sau amândouă, manifestarea Duhului Sfânt prin aceste daruri este în conformitate cu învățătura Scripturii.

CONTRIBUȚIA DARURILOR DE VORBIRE LA SLUJIRE

Darurilor de vorbire au beneficii specifice în contextul slujirii:

- Cuvântul de înțelepciune oferă deseori călăuzire în aplicarea altor daruri, cum ar fi prorocia și cunoștința.
- Cuvântul de înțelepciune și/sau cuvântul de cunoștință pot să-l îndrume pe un lucrător cu privire la modul în care să se roage pentru o anumită persoană.
- Când credincioșii individuali sau grupurile de credincioși sunt confruntate cu situații dificile, aceste daruri pot să ajute la încurajarea și mărirea credinței lucrătorului, în timp ce acesta folosește înțelegerea primită în mod supranatural pentru a se adresa unor nevoi specifice.

În slujirea prin rugăciune Dumnezeu a folosit deseori cuvântul de cunoștință, aplicat

DE DOUGLAS A. OSS

Este posibil ca vorbirea despre înțelepciune și vorbirea despre cunoștință să opereze împreună. Cunoștința singură îngâmfă..., însă aplicată cu înțelepciune, aceasta va încuraja.

în conformitate cu un cuvânt de înțelepciune, pentru a aduce pocăință. Aceste chestiuni sunt rezolvate cel mai bine în liniște, când oamenii vin în față pentru rugăciune sau în locuri private – denunțarea publică a unui presupus păcat individual nu urmează învățătura biblică potrivit căreia, mai întâi, trebuie să abordăm în particular persoana care a păcătuit. Cu toate acestea, când cineva primește un cuvânt din partea lucrătorului care, în mod obișnuit, nu avea cum să afe informațiile respective, mulți sunt zdrobiți pe loc și se smeresc înaintea lui Dumnezeu – iar duhurile lor sunt gata să primească iertarea, vindecarea și reînnoirea de la Domnul.

Dumnezeu alege vieți predate pentru manifestarea puterii sale. În contextul slujirii, exercitarea darurilor de vorbire vor fi eficiente pe deplin numai când se manifestă prin lucrători care își mențin o relație intimă corectă și rugativă cu El.

Când Duhul Sfânt ne folosește în exercitarea darurilor de vorbire, informațiile pot veni pe diferite căi:

- Printr-o vedenie sau vis (uneori vizibile doar duhului nostru);
- Prin auzirea vocii lui Dumnezeu (uneori doar în duhul nostru);
- Simțind ceea ce simte cealaltă persoană (indiferent dacă simțim fizic sau spiritual);
- Simțind puterea Duhului Sfânt coborându-se peste noi ca un semn al faptului că Dumnezeu vrea să lucreze în viața unei persoane prezente.

Cuvintele de înțelepciune și cunoștință trebuie încurajate în cadrul unei închinări comune mai ales atunci când o persoană experimentată poate fi consultată, ca mijloc de protecție împotriva folosirii neînțelepte a darurilor spirituale. Când un cuvânt de înțelepciune sau de cunoștință este rostit în public, acesta va mări credința celor prezenți și va fi în concordanță cu ceea ce Duhul Sfânt a lucrat deja în serviciul respectiv de închinare. Un cuvânt de la Dumnezeu nu va distruge, nu va dărâma și nici nu va lăsa niciodată adunarea nedumerită în ceea ce privește locul și rolul lui în contextul respectiv. Chiar și atunci când un cuvânt se concentrează asupra pocăinței, Dumnezeu nu condamnă; El cheamă.

PRIMIREA DARURILOR DE VORBIRE

Aceleași principii se aplică primirii tuturor darurilor Duhului Sfânt.

1. Darurile Duhului Sfânt sunt distribuite de către Dumnezeu în mod suveran, în conformitate cu propria Sa voie (1 Corinteni 12:11).

2. Noi suntem îndemnați să căutăm și să dorim darurile spirituale (1 Corinteni 12:31; 14:1) cu o motivație potrivită, astfel încât Dumnezeu să poată fi glorificat prin noi și biserica Sa să fie încurajată.

3. Numai Dumnezeu dă daruri, însă El poate realiza acest lucru prin punerea mâinilor unor persoane care au deja ungerea Duhului Sfânt (1 Timotei 4:14; 2 Timotei 1:6).

4. Când ne încredem pur și simplu în Dumnezeu și ne angajăm în lucrare, putem primi darurile de care avem nevoie pentru sarcina curentă, chiar dacă împuternicirea specifică este temporară.

Există o taină divină cu privire la persoana pe care Dumnezeu o alege pentru ungerea Sa într-o lucrare particulară. Cel mai important principiu de care trebuie să ne aducem aminte în ceea ce privește primirea darurilor este următorul: Trebuie să renunțăm la toate lucrurile care țin de eul nostru și să ne supunem în ascultare de Domnul Isus Hristos. Numai atunci Dumnezeu poate face tot ce dorește prin noi.

CONCLUZIE

Am observat modul în care darurile de vorbire funcționează atât în cadrul privat, cât și în public și modul în care ambele pot fi exercitate în mod eficient. Încurajați-i pe credincioși să caute aceste daruri și ocupați-vă de oamenii care au daruri manifestând față de ei o preocupare de păstor. Cuvintele de înțelepciune și cunoștință vor zidi turma prin intermediul unei credințe și mărturii crescânde.

– Douglas A. Oss, Ph. D., a fost profesor la catedra de educație biblică la Colegiul Biblic Central, Springfield, Missouri, SUA, iar apoi a lucrat ca misionar în Salt Lake City, Utah, tot în SUA.

**După
părerea mea,
instrucțiunile
din
1 Corinteni 12
arată că
darurile
de vorbire
reprezintă
foarte probabil
o înțelegere
și informații
primite în mod
supranatural
pentru binele
comun al
poporului lui
Dumnezeu
care se află
la închinare.**

UN CUVÂNT ȘI MAI SIGUR

2 Petru 1:1-21

INTRODUCERE:

O reclamă TV cu conținut parapsihologic conținea și mențiunea: „doar pentru distracție“. De ce? Pentru că cei care au făcut reclama respectivă nu își pot îndeplini promisiunile. Însă promisiunile Scripturii sunt sigure (Numeri 23:19; Matei 24:35). Nu există condiții sau restricții care să dezavantajeze pe cineva și nici diminuarea semnificației promisiunilor lui Dumnezeu prin tot felul de explicații. Cuvântul lui Dumnezeu nu este „doar pentru distracție“. El conține mesajul vital pentru bunăstarea ta de astăzi și pentru viitorul tău veșnic de mâine.

MESAJ:

1. Cuvântul lui Dumnezeu este sigur în acuratețea sa (versetele 20-21).

Cei implicați în vrăjitorie și alte lucruri de felul acesta spun că dacă ai primit un răspuns greșit înseamnă că nu te-ai adresat cui trebuia. Toți aceștia pretind că sunt capabili de a transmite mesaje corecte. Însă Cuvântul lui Dumnezeu este clar – standardul

pentru cuvântul profetic al lui Dumnezeu este acuratețe de 100% (Deuteronom 18:21-22).

Adevărul extraordinar este că toate cele 314 prorocii referitoare la nașterea, viața, lucrarea, moartea și învierea lui Isus Hristos s-au împlinit în cele mai mici amănunte. În Evangheliile există treizeci și nouă de referințe la scrierile Vechiului Testament în care ni se spune că acestea s-au împlinit în legătură cu viața lui Isus Hristos.

2. Cuvântul lui Dumnezeu este sigur în relevanța Sa (versetul 4).

Scopul triplu al prorociei exprimat în 1 Corinteni 14:3 este „zidirea, sfătuirea și mângâierea“. Nu este de mirare că despre promisiunile lui Dumnezeu ni se spune că sunt „nespus de mari și scumpe“. Cuvântul lui Dumnezeu va ajuta la:

- a. zidire personală (versetele 5, 6)
- b. încurajare (versetul 13)
- c. eliberare de frica morții (versetele 14, 15).

3. Cuvântul lui Dumnezeu este sigur prin urgența sa (versetul 10).

- a. Singurele prorocii din Scriptură despre Isus care au rămas neîmplinite sunt cele care se referă la întoarcerea Sa (2 Petru 3:1-15).
- b. În ziua aceea scepticii nu vor avea ce spune, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui“ (3:9) și „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț“ (3:10).
- c. Credincioșii care caută „cu atât mai mult să-și întărească chemarea și alegerea“ vor fi gata când se vor împlini prorociile Cuvântului lui Dumnezeu despre zilele de pe urmă.

CONCLUZIE:

Annual oamenii cheltuie sume uriașe pentru consultațiile oferite de vrăjitori și alții care sunt implicați în aceste lucrări ale celui rău. Mai devreme sau mai târziu victimele înșelătorilor lui Satan vor fi dezamăgiți, însă oferta vieții veșnice a lui Dumnezeu este gratuită și toți cei care o acceptă nu vor fi dezamăgiți niciodată.

—Samuel Bush, Jasonville, Indiana

UMBLAREA ÎN FAPTE BUNE

Efeseni 2:10

INTRODUCERE:

Atunci când credincioșii își dau viețile lui Hristos, ei devin lucrarea lui Dumnezeu, exact așa cum olarul modelează lutul (Ieremia 18). El îi creează pentru faptele bune în care trebuie să umble. Credincioșii nu sunt mântuiți pentru faptele bune, ci faptele bune urmează mântuirea.

MESAJ:

1. Natura faptelor bune.

a. Munca și lucrările făcute din

dragoste în slujirea sfinților, ca în cazul lui Dorca (Fapte 9:39) și al altora (Evrei 6:10).

b. Slujirea în folosul altora care se află în suferință sau în nevoie (Matei 25:34-40; Luca 10:25-37).

2. Atitudinea față de faptele bune.

a. Isus Hristos S-a dat pe Sine Însuși ca să-și răscumpere un popor „plin de râvnă pentru fapte bune“ (Tit 2:14).

b. Faptele bune trebuie făcute cu blândețe (Iacov 3:13) și umilință (Matei 6:1-4).

3. Rezultatele faptelor bune.

a. Oamenii Îl vor glorifica pe Dumnezeu (Matei 5:16; 1 Petru 2:12).

b. Alții vor fi provocați să facă bine (Evrei 10:24) și cei nemântuiți vor fi câștigați pentru Hristos (1 Petru 3:1,2).

CONCLUZIE:

Deși există satisfacție în facerea de bine, a ști că faptele celor credincioși îi urmează dincolo de moarte (Apoc. 14:3) este o încurajare suplimentară.

—Hardy W. Steinberg

1 Corinteni 1:18–2:16

INTRODUCERE:

Mesajul crucii este o nebunie pentru cei pierduți (versetul 18), însă este puterea lui Dumnezeu pentru cei mântuiți.

MESAJ:

1. Cât de înțelept este acest lucru.

Nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât înțelepciunea omului (1:20-25).

- a. Dumnezeu a făcut nebunie înțelepciunea lumii (1:20).
 - (1) Lumea prin înțelepciunea ei nu-L poate vedea pe Dumnezeu (1:21).
 - (2) Dumnezeu alege să-i mântuiască pe credincioși fiind nebunia propovăduirii crucii (1:21).
- b. Prin urmare noi Îl predicăm pe Cristos, Cel care a fost răstignit pentru noi (1:23).
 - (1) Această predicare este o piatră de poticnire pentru evrei, care cer semne (1:22).
 - (2) Este de asemenea nebunie pentru neamuri care caută înțelepciune (1:22).
 - (3) Este puterea lui Dumnezeu pentru cei chemați de Dumnezeu (1:24).

2. Cât de puternic este acesta.

Necunia lui Dumnezeu este mai puternică decât ideile oamenilor.

- a. Dumnezeu a ales în mod deliberat lucrurile care par nebune pentru a-i încurca pe cei înțelepți (1:27).
 - (1) Nimeni nu trebuie să se laude înaintea lui Dumnezeu (1:29).
 - (2) Pentru ca noi să putem primi mântuirea prin Hristos, nu prin propria noastră înțelepciune (1:30).
- b. Pavel însuși nu a folosit abordarea unui filozof (2:1).
 - (1) El a folosit o predicare simplă (2:1).
 - (2) L-a predicat numai pe Hristos (2:2).
 - (3) El însuși nu a fost pretențios (2:4).
 - (4) El a dorit ca nou-converțiții să rămână credincioși bazându-se doar pe puterea lui Dumnezeu (2:5).

3. Cum să-l înțelegem.

Mesajul nebuniei lui Dumnezeu poate fi înțeles doar de un om spiritual (2:6-16).

- a. Această nebunie aparentă este în realitate o înțelepciune desco-

perită printr-o „taină” (2:7).

- (1) Aceasta este necunoscută înțelepților (2:8).
- (2) Ne-a fost descoperită prin Duhul Sfânt (2:10).
 - (a) Noi n-am primit duhul lumii (2:12).
 - (b) Noi am primit Duhul lui Dumnezeu, care ne explică lucrurile spirituale (2:12).
- b. Această înțelepciune divină nu este primită de către omul firesc (2:13).
 - (1) El nu poate înțelege (2:14).
 - (2) Omul duhovnicesc o poate judeca și o poate primi (2:15).

CONCLUZIE:

Evanghelia împlinește profeția vechi testamentală din Isaia 29:14: „De aceea voi lovi iarăși pe poporul acesta cu semne și minuni din ce în ce mai minunate, așa că înțelepciunea înțelepților lui va pieri, și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută.” Omul nu este suficient de înțelept ca să-L învețe pe Dumnezeu (1 Corinteni 2:16), însă noi, care avem gândul lui Hristos, putem primi smeriți înțelepciunea lui Dumnezeu și să fim salvați.

—Howard C. Osgood

UMBLAREA DE ALTĂDATĂ A CREDINCIOSULUI

Efeseni 2:1-3

INTRODUCERE:

În Noul Testament cuvântul „umblare” este folosit deseori într-un sens etic și reflectă condiția spirituală a persoanei. Înainte ca oamenii să se nască din nou ei umblă în conformitate cu:

MESAJ:

1. „Mersul [standardele] lumii acesteia” (versetul 2).

- a. Cuvântul lume din acest verset înseamnă tot ce este ostil lui Dumnezeu și neprihănirii Sale (Iacov 4:4).
- b. Lumea reprezintă tot ce este ostil eforturilor poporului lui

Dumnezeu de a trăi în conformitate cu cuvântul Său.

2. Sugestiile lui Satan (versetul 2).

- a. Satan le sugerează oamenilor să respingă Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu Adam și Eva (Genesa 3:4,5).
- b. Satan le sugerează oamenilor să respingă mântuirea lui Dumnezeu (Fapte 13:6-8).

3. Propria lor voință (versetul 2).

- a. Există o voie perfectă sau desăvârșită a lui Dumnezeu pentru fiecare om (Romani 12:2).
- b. Necredincioșii umblă într-un mod contrar acestei voi, așa

cum a procedat Faraon (Exod 5:2) și Balaam (Numeri 22:22).

3. Dorințele firii pământești (versetul 3).

- a. Dorințele sau poftele firii pământești pot lua multe forme (Galateni 5:19-21).
- b. Uneori poftele firii pământești pot lua forme care par respectabile (Filipeni 3:4-6).

CONCLUZIE:

În umblarea de dinainte de convertire, oamenii sunt candidați pentru judecata lui Dumnezeu (Efeseni 2:3). După convertire aceștia stau „împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (versetul 6).

—Hardy W. Steinberg

Efesenii 4:1-3

INTRODUCERE:

Primele trei capitole din Epistola lui Pavel către Efesenii se ocupă în principal de doctrină. Ultimele trei capitole se ocupă de trăirea practică. Datorită chemării înalte a credinciosului așa cum este prezentată aceasta în Efesenii 1-3, viața acesteia trebuie trăită la un nivel mai înalt. Iată care sunt elementele umblării demne de chemarea primită de către credincios:

MESAJ:

1. Smerenia sau umilința (versetul 2).

- a. Smerenia sau umilința au fost considerate mai degrabă vicii decât virtuți de către păgâni.
- b. În împărăția lui Dumnezeu cei smeriți sunt cei mai mari (Matei

18:4; 20:20-28).

- c. Ioan Botezătorul (Matei 3:14) și sutașul (Matei 8:8) sunt exemple de smerenie.

2. Blândețea sau bunătatea (versetul 2).

- a. Cuvântul tradus blândețe a fost folosit pentru animale îmblânzite, domestice, folosite în munca din gospodărie. Când este aplicat credincioșilor acesta înseamnă a avea dorințele și emoțiile supuse controlului lui Dumnezeu.
- b. Celor blânzi le este făcută o promisiune specială (Matei 5:5).
- c. Moise este un exemplu de om blând aflat sub controlul lui Dumnezeu (Numeri 12:3).

3. Răbdarea sau îndelunga

răbdare (versetul 2).

- a. Cuvântul tradus îndelungă răbdare se referă la a avea răbdare cu alții.
- b. Îndelunga răbdare este o trăsătură de caracter a lui Dumnezeu (Romani 2:4) și este un factor care contribuie la mântuirea credincioșilor (2 Petru 2:15).
- c. Prorocii sunt exemple de oameni care au fost caracterizați de îndelungă răbdare (Iacov 5:10).

CONCLUZIE:

Când credincioșii umblă într-un chip vrednic de chemarea lor, ei vor „păstra unirea Duhului prin legătura păcii” (Efesenii 4:3).

—Hardy W. Steinberg

MARIA

Luca 1:42

INTRODUCERE:

A fost o cale lungă de la Eden la Betleem, însă Dumnezeu a spus că femeia va avea ultimul cuvânt – că nu va exista sărbătoarea nașterii Mântuitorului fără Maria. O parte a biericii i se închină; cealaltă parte o ignoră. Ea trebuie recunoscută ca singura femeie aleasă de Dumnezeu să fie mama Dumnezeului-om.

MESAJ:

1. Relația ei cu Dumnezeu (Luca 1:28).

- a. Dumnezeu a ales o evreică, descendentă direct din David (Isaia 9:6,7).
- b. Ea era devotată lui Dumnezeu și cunoștea Cuvântul Lui – lucru evident din textul cântării pe care a cântat-o ea.
- c. A fost o fecioară curată (Luca 1:37).
- d. A fost gata să plătească prețul de a nu fi înțeleasă de ceilalți (Luca 1:38).

2. Relația ei cu Iosif.

- a. Ni se spun puține lucruri despre el, însă credem că după

nașterea lui Isus, Iosif și Maria au avut o viață de dragoste normală, deplin dezvoltată.

- b. După nașterea lui Isus, lui Iosif și Mariei li s-au născu copii (Matei 13:55,56). Dumnezeu le ceruse doar să aibă primul loc în viețile lor.
- c. Iosif a fost un muncitor cu venituri mici, lucru indicat de darul său (Levitic 12:6-8; Luca 8:23,24).
- d. Dumnezeu l-a ales și l-a iubit pe Iosif, care s-a încrezut în El (Matei 1:20,21).

3. Relația ei cu Isus.

- a. El a fost crescut de Maria (Luca 2:52).
- b. Ea a trăit purtând cu sine taina privitoare la viitorul Său (Luca 2:34-35) și a scopului Său (vesetele 49,50).
- c. La Cana ea a trebuit să ocupe un alt loc (Ioan 2:4). Acum cei care fac voia lui Dumnezeu sunt la fel de apropiați de Isus ca și ea (Matei 12:50; Luca 11:27,28).
- d. Legătura a fost întreruptă la moartea Sa; în cer nu există legături pământești (Ioan

19:26). Maria nu te poate mântui și nici nu poate vorbi pentru tine, însă tu poți merge la Isus (Ioan 36:37).

4. Relația ei cu Biserica.

- a. Maria a fost la cruce. Ea a avut nevoie de un Mântuitor.
- b. Ea s-a aflat în odaia de sus așteptând ca Duhul Sfânt să fie revărsat peste ea (Fapte 1:14).
- c. Ea va fi în cer nu ca împărăteasă, ci ca o păcătoasă mântuită prin har. Ea este mântuită prin sângele care a fost vărsat, nu prin nașterea pe care a avut-o.
- d. Ea va domni împreună cu El ca tine și ca mine, ca parte a miresei lui Hristos.

CONCLUZIE:

Maria a fost o femeie extraordinară, nu o zeiță. Numele ei trebuie respectat, însă există un singur Mijlocitor (1 Timotei 2:5). Dumnezeu a ales-o pe Maria și Maria l-a ales pe Dumnezeu. El te-a ales pe tine.

—C. M. Ward

Mergi până la capăt

Ce poți face ca să duci până la capăt viziunea pe care ți-a dat-o Dumnezeu? John Maxwell și alții ne oferă mai multe indicații care să ne asigure reușita în împlinirea viziunii. Dă-mi voie să subliniez câteva dintre acestea:

- Cel mai mare dar pe care îl poți face bisericii este o viziune.
- Viziunea trebuie să fie clară – claritatea face ca viziunea să fie înțeleasă. Ca aceasta să fie clară, tu trebuie să o vezi limpede, să o împărtășești continuu și să o prezinți într-un mod creativ.
- Viziunea este legată de trecut. Oamenii nu vor dori viitorul, până când nu vor fi atins trecutul.
- Viziunea are un simțământ al scopului și oferă o direcție clară. Aceasta răspunde la întrebarea: „De ce facem ceea ce facem?”
- Viziunea are scopuri, și scopurile vor face viziunea reală. Scopurile nu sunt viziune; ele sunt trepte spre viziune.
- Viziunea implică onestitate. Când eșuezi să fii onest și să te ocupi de slăbiciunile tale, integritatea și validitatea viziunii tale vor fi puse sub semnul întrebării.
- Viziunea este însoțită de pasiune și convingere. Cineva a spus: „Oratorii doresc să fie plăcuți ascultătorilor lor; liderii doresc să schimbe vieți.” În esență, viziunea ta are de-a face cu oameni care au nevoie, ori de Hristos, ori să fie întăriți în credință. Această convingere trebuie să-ți motiveze pasiunea.
- Viziunea se ajustează din mers. În timp ce pășești pe calea viziunii, va trebui să te adaptezi, să te organizezi și să discerzi timpul potrivit.
- Viziunea implică un sentiment al urgenței. Dacă aceasta este importantă pentru Dumnezeu, atunci trebuie să fie importantă și pentru tine. Deși ești conștient de limitele datorate oamenilor, resurselor financiare sau provocărilor, totuși, tu ai mereu aceea dorință de a merge mai departe.
- În mod obișnuit, viziunea este concepută de conducătorul principal, dar este născută de ceilalți lideri. Modul în care prezinți viziunea va fi contagios pentru cei cu care lucrezi și pe care îi conduci.
- Viziunea are o strategie. Este teribil de neplăcut să auzi despre un scop pentru care nu există nici o strategie specifică pentru a fi dus la îndeplinire.
- Viziunea poate fi transmisă de la un lider la altul în biserică în care slujești. Gândește-te la viziunea pe care Moise a transmis-o lui Iosua; viziunea pe care Avraam a transmis-o lui Issac și apoi lui Iacov etc. Toți adevărații lideri au înțeles că adevărata viziune este de la Dumnezeu și că nu este proprietatea lor. Celor cărora le-a fost transmisă nu s-au simțit stânjeniți împlinind viziunea pe care altcineva a inițiat-o. Ei s-au implicat cu toată inima în realizarea acesteia știind că Dumnezeu este Cel care a pornit întregul proces.

Mai presus de toate să știi că Dumnezeu are o viziune pentru viața și lucrarea ta și că El este credincios. Te poți încrede întru totul în Acela „care poate să te păzească de orice cădere” (Iuda 24).